

HRISTOS ȘI BISERICA SA

Hamilton Smith

© GUTE BOTSCHAFT VERLAG,
1991 P.O.B. 80 D-6340 Dillenburg 2 Germany

Traducere de V. Stoenescu

CUPRINS

Cuvînt înainte

Secțiunea I - Afară din Tabără

Introducere

Afară din Tabără

Secțiunea II - În zilele din urmă

Introducere

Partea I - Filadelfia 27

Felul în care Domnul Hristos se prezintă Bisericii din Filadelfia

Caracterul Lui și suportul puterii Sale

Adevărata și neschimbata atitudine a Domnului Isus față de Biserică

Nici un cuvînt de mustrare, ci unul de înștiințare

Un cuvînt de încurajare pentru biruator

Partea II - Laodicea 43

Prezentarea personală a Domnului către Laodicea

Expunerea Domnului despre laodiceeni

Sfatul Domnului către laodiceeni

Felul cum tratează Domnul cu laodiceenii

Harul Domnului față de laodicean

Prezența Domnului Hristos însuși

Secțiunea III - Domnul Hristos slăvit în Biserica Sa

Introducere

Partea I

Nunta Mielului

Partea II

Slava Miresei

Îngerul și Muntele

Caracteristicile Cetății

Strălucirea Cetății

Zidul Cetății

Porțile Cetății

Temelia Cetății

Măsurarea Cetății

Materialele Cetății

Lucruri care nu sînt în Cetate

Binecuvîntările Cetății

CUVÎNT ÎNAINTE

Hamilton Smith a fost la începutul secolului douăzeci, un scriitor bine cunoscut printre aceia, în mod obișnuit numiți "frați". Scrierile lui au fost mult folosite de Dumnezeu pentru zidirea, îndemnarea și mîngîierea multor oameni ai lui Dumnezeu și sînt recunoscute pentru calitatea lor adîncă și sănătoasă. Totuși, ele sînt scrise cu simplitate și claritate astfel încît și cei tineri și cei mai în vîrstă, în lucrurile lui Dumnezeu, să se poată bucura împreună și să profite din adevărurile pe care le conțin.

Cele trei articole scurte, care compun această nouă carte, au fost întîi publicate individual, în formă de broșuri. Ele sînt publicate din nou aici, așa cum au fost scrise, cu excepția unor foarte neînsemnate corectări ale editurii, pentru a clarifica punctuația și ocazional, pentru a înlocui cuvinte mai vechi, ca să ajute pe cititorul modern. Aceste trei articole au fost combinate pentru că am socotit că, în vremea de acum, ele se îmbină împreună în mod deosebit.

- Fapte cu privire la adevărata Biserică a lui Dumnezeu.
- Calea fiecărui credincios, care cinstește pe Dumnezeu în umblarea lui, ca făcînd parte din Biserică. Vom arăta de asemenea, cît de ușor pot să apară în Biserică lipsuri, greșeli, căderi.
- Slava viitoare de care va beneficia Biserica atunci cînd "vom trăi și vom împărăți cu Hristos o mie de ani".

Cîtă înviorare, iluminare și încurajare capătăm citind o astfel de lucrare! Îndemnăm pe fiecare credincios, și în deosebi pe cei mai tineri, să citească această carte avînd Biblia deschisă și inima înălțată în rugăciune, pentru ca Duhul Sfînt să facă mai întîi ca adevărul să fie clar și apoi să dea har ca să fie trăit, oricît ar costa, fiind gata pentru orice jertfă și ascultare deplină.

Peste tot în această carte, cuvintele "Adunare" și "Biserică" sînt amîndouă folosite ca să traducă cuvîntul grecesc "ecclesia" care înseamnă "cei chemați afară". "Cînd prima literă este cu caracter majuscul, se referă la întreaga Biserică sau Adunarea lui Hristos, Trupul și Mireasa Lui. Cînd este cu literă mică se referă la biserica sau adunarea locală, care este totuși o reprezentare a întregii Biserici".

R.P.D. (Ed.) 1983

SECȚIUNEA I - AFARĂ DIN TABĂRĂ

Introducere

În această secțiune, diferențele, după Scriptură între Iudaism și Creștinism sînt explicate punct cu punct, incluzînd și ceea ce însemnează "Să ieșim afară din tabără la El și să suferim ocara Lui" (Ev. 13:13). Sînt explicate de asemenea, motivele pentru care credincioșii sînt îndreptățiți să părăsească sistemele religioase și sectele oamenilor și să se adune în Numele și Persoana Domnului nostru Isus Hristos, într-un fel simplu și în poziția slăvită pe care Cuvîntul lui Dumnezeu o face cunoscută tuturor credincioșilor. Scriptura precizează că toți credincioșii din dispensațiunea prezentă, sînt mădulare ale singurei Biserici recunoscute în Scriptură, ca trup al lui Hristos și aceasta din clipa cînd au fost mîntuiți (Efes. 1:22-23; Col. 1:18). Astfel, ei nu au nevoie să se unească cu nici o altă "biserică" ci simplu să umble în calea Scripturii care răspunde poziției lor minunate ca membri ai adevăratei Biserici a lui Hristos.

AFARA DIN TABARA

"Spunea acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El; căci Duhul Sfînt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit" (Ioan 7:39).

"Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocara Lui" (Ev. 13:13).

În Evanghelia după Ioan, avem în Domnul Hristos prezentarea a ceea ce era cu totul nou pe pămînt. Sistemul religios care există înainte de venirea Domnului Hristos, cînd "Cuvîntul a devenit trup și a locuit printre noi", este lăsat deoparte în vederea introducerii creștinismului. În capitolul întîi, legea lui Moise este înlocuită cu "harul și adevărul" care "a venit prin Isus Hristos". (în propoziția "harul și adevărul a venit prin Isus Hristos, nu este un dezacord gramatical pentru că în grecește verbul este la singular, deoarece harul și adevărul erau Domnul Isus însuși. Aceste două noțiuni deci, nu se pot separa. n.tr.) În al doilea capitol, Templul iudaic este înlocuit cu "Templul trupului Său". În capitolul trei "lucrurile pămîntești" dau locul "lucrurilor cerești". În cel de al patrulea capitol apele nesatisfăcătoare ale vieții trecătoare de acum, sînt înlocuite de "un izvor de apă vie, care va țîșni în viața veșnică", și adorarea la Ierusalim este lăsată deoparte pentru adorarea Tatălui "în duh și în adevăr". În capitolul al cincelea, întregul sistem legalist iudaic, cu scăldătoarea, îngerul și sabbatul, este părăsit pentru a fi înlocuit cu puterea glasului Fiului lui Dumnezeu. În capitolul șase pîinea "cea de toate zilele", care menține viața naturală, este pusă în umbră de "pîinea care vine din cer" ca să dea și să mențină o viață nouă și cerească. Al șaptelea capitol aduce rîuri de apă vie în această lume stearpă și uscată. Capitolele opt și nouă aduc lumina vieții într-o lume de întunec și moarte. În capitolul zece Biserica creștină ia locul comunității iudaice, și în final, în capitolul al unsprezecelea, Fiul lui Dumnezeu acționînd în puterea măreață a vieții de înviere,

nimicește puterea morții și a mormîntului. Vom privi la aceste două sisteme - cel vechi și cel nou - în cele unsprezece puncte care urmează.

I. Lucrurile vechi au trecut și Domnul Hristos face totul nou. Ba chiar mai mult, am luat cunoștință de cele două mari și neobișnuite fapte ale perioadei creștine pe baza cărora sînt stabilite lucrurile noi ale creștinismului, și prin care este menținut adevărul creștinismului. Aceste două fapte deosebite sînt anunțate în mod profetic în Ioan 7:39. În ultima zi - care era și ziua cea mare a sărbătorii - Domnul invită toată lumea să vină la El și să bea. El vorbește de asemenea de ceea ce se întîmplă cu cel care vine la El. Un astfel de om devine un canal de înviore în această lume însetată. Apoi, ni se spune clar că Domnul se referă la Duhul Sfînt pe care Îi vor primi cei care cred în El. Cu toate acestea, erau adevărați credincioși, care L-au însoțit pe Domnul Isus cînd era pe pămînt și care totuși n-au primit Duhul Sfînt atunci, ci puțin mai tîrziu, la Cincizecime. Ni se spune apoi, că venirea darului Duhului Sfînt pe pămînt a așteptat prezența în slavă a Domnului Hristos după cum citim: "Duhul Sfînt nu fusese încă dat pentru că Isus nu fusese încă proslăvit". Avem aici cele două mari trăsături ale creștinismului:

1. Există un Om în slavă - Hristos, Fiul Omului.

2. Există o Persoană divină pe pămînt - Duhul Sfînt. Hristos ca Fiul Omului S-a așezat în slavă; Duhul Sfînt, o Persoană Divină - este prezent pe pămînt.

II. Sînt patru fapte mari și deosebite pe care orice creștin adevărat ar trebui să le iubească, să mediteze asupra lor și să le privească cu admirație. Întîi este Crucea Domnului Isus (adică lucrarea făcută de El la cruce); al doilea, este prezența Domnului Hristos în slavă; al treilea, prezența Duhului Sfînt pe pămînt și al patrulea este a doua venire a Domnului Hristos. Toți adevărații creștini, dau mare importanță Crucii. Cei mai mulți așteaptă a doua venire a Domnului Isus. Dar este trist că prezența în slavă a lui Hristos și prezența pe pămînt a Duhului Sfînt sînt aproape ignorate și semnificația lor pierdută cu toate că ele sînt semnele speciale ale dispensațiunei în care trăim. Binecuvîntările Crucii nu sînt limitate la perioada de acum. Fiecare sfînt din orice vreme, fie în trecut, prezent și viitor, găsește în cruce temelia tuturor binecuvîntărilor. în ce privește venirea Domnului Hristos, aceasta nu poate fi limitată la sfînții perioadei de acum. Acest mare eveniment, într-o formă sau alta, va afecta pe orice sfînt din orice dispensațiune. Dar cele două fapte intermediare dau creștinismului un caracter unic și deosebește perioada creștină de toate cele care au fost înainte și de toate cele care vor veni. Niciodată înainte, în istoria lumii nu s-ar fi putut spune că este un Om în slavă și o Persoană Divină pe pămînt și niciodată nu se va mai putea spune. Faptele acestea aparțin exclusiv perioadei creștine, și Biserica este întemeiată pe ele și prin ele este menținută. Ea n-a putut să fie formată pînă cînd Domnul Hristos n-a fost înviat și proslăvit și pînă

cînd Duhul Sfînt n-a venit să boteze pe credincioși într-un singur Trup. Pe drumul ei prin această lume, Biserica este apărută, susținută și întreținută de Domnul Hristos în slavă și de Duhul Sfînt pe pămînt. Chiar ultimul episod al călătoriei Bisericii de pe pămînt spre casa cerească va fi socotit ca răspuns al glasului Omului din slavă și al puterii de înviere al Duhului Sfînt pe pămînt (1 Tes. 4:16; Rom. 8:11).

Și dacă acestea sînt semnele care marchează perioada creștină, nu ne-ar mira deloc dacă ele devin obiectul atacului neîncetat al vrăjmașului. Diavolul știe bine de tot că, dacă el reușește să întunece aceste două adevăruri, el va reuși să ne priveze de orice gînd adevărat cu privire la "Hristos și Biserica". Lui nu-i pasă dacă noi sîntem "sfînți legaliști" după tiparul perioadei legii, dacă în felul acesta ne poate lipsi, pentru vremea de acum, de bucuria faptului că sîntem sfînți cu caracter ceresc. Neîncetata ostilitate a vrăjmașului este totdeauna arătată prin faptul că el caută să răpească slava Domnului Hristos și să fure sfînților binecuvîntările pe care le au. În orice caz, dacă prin harul lui Dumnezeu aceste două mari fapte sînt primite și menținute vii în sufletele noastre, vom avea pentru perioada creștină cheia și calea de recuperare a adevărului privitor la "Hristos și Biserica". ("Taina aceasta este mare" - Ef. 5:32).

III. În primele capitole din Faptele Apostolilor avem o relatare a împlinirii istorice a acestor două fapte neobișnuite. În capitolul întîi citim că Domnul Hristos se înalță la cer. Pe cînd stătea în mijlocul ucenicilor Lui, rostindu-Și ultimile cuvinte, "El a fost înălțat la cer și un nor L-a ascuns de ochii lor". În al doilea capitol, citim că Duhul Sfînt a fost trimis pe pămînt. Ucenicii "erau toți împreună în același loc". Deodată a venit din cer un sunet ca vîjîitul unui vînt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat pe fiecare dintre ei. Și toți s-au umplut de Duhul Sfînt" (Fapte 2:1-4).

Rezultatul imediat este că ucenicii sînt botezați într- un singur trup, uniți cu Hristos Capul din cer (1 Cor. 12:13). Biserica este formată, Evanghelia este predicată, faptele îngrozitoare ale oamenilor sînt date la iveală, lucrările minunate ale lui Dumnezeu sînt anunțate, trei mii de suflete se întorc la Dumnezeu, și altele sînt adăugate zilnic Bisericii.

Astfel este întemeiată pe pămînt o adunare de oameni, separată de lume, aparținînd unei alte lumi, trăgîndu-și toate resursele de la Domnul Hristos în slavă și dirijată de Duhul Sfînt pe pămînt.

IV. Efectul asupra celui credincios a acestor două mari realități - Omul Isus Hristos în slavă și Persoana Duhului Sfînt pe pămînt - sînt în mod izbitor expuse în istoria lui Ștefan. În acest slujitor devotat avem un exemplu caracteristic sfînților din perioada creștinismului primar, și prin urmare manifestarea trăsăturilor morale care ar trebui să caracterizeze întreaga Biserică în timpul absenței Domnului Hristos.

Versetele cu care se încheie capitolul 7 de la Fapte, prezintă un om pe pământ în care locuiește o Persoană Divină Duhul Sfânt. Omul acesta își trage toate resursele spirituale din Omul în slavă, după cum citim: "Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu, și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu" (vs. 55). Urmările sînt binecuvîntate:

Ștefan "*a privit sus*", spre cer. Un om pe pământ, plin de Duhul Sfânt și-a ridicat ochii spre cer! Un astfel de om nu este nepăsător față de ce se petrece cu el sau în jurul lui dar el nu este obsedat de aceasta în mod deosebit. A privi la sine însemna în astfel de împrejurări să fie doborât de deprimare; a privi în jur însemna a fi confuz, dar a privi în sus însemna a-L vedea pe Domnul.

El a privit în sus "*neclintit*". O traducere mai bună este "și-a ațintit privirea" spre o altă scenă și n-a voit să fie tulburat de răul din lumea aceasta și nici reținut de atracțiile

El "*și-a ațintit ochii spre cer*". Omul plin de Duhul Sfânt este legat de cer în timpul trecerii lui pe pământ. Un astfel de om realizează că el este părtaș chemării cerești. În măsura în care cedăm controlului Duhului Sfânt, vom fi conduși spre o chemare cerească, așa după cum Rebeca din vechime, care a acceptat să plece cu slujitorul lui Avraam, a fost condusă din țara părinților ei, ca să aibe parte cu Isaac într-o țară nouă (Gen. 24). Ignorînd prezența Duhului Sfânt, Biserica s-a instalat bine pe pământ, liniștindu-și cugetul prin multă rîvnă pentru binele omului. (Lucrul acesta nu este rău în sine, dar ea a pierdut sensul chemării cerești pe care o are și în loc să fie preocupată de Isus, Capul ei, care este în cer, Biserica se risipește în tot felul de activități religioase căutînd astfel slava ei și nu a Aceluia care a murit și a înviat pentru ea. n.tr.)

Ștefan, privind în sus spre cer, vede "*slava lui Dumnezeu*". Totul în lumea aceasta vorbește de slava omului. Dar omul plin de Duhul Sfânt nu mai este preocupat de slava, care se vestejește, a omului muritor, ci privește acolo unde oricine și orice vorbește de slava lui Dumnezeu. "În locașul Lui totul strigă "Slavă" (Ps. 29:9).

El nu vede numai slavă, ci vede slava lui Dumnezeu "*și pe Isus*". El vede un Om în slavă. În partea cea mai strălucitoare a universului, unde Dumnezeu este prezentat în toate desăvîrșirile Lui infinite, el vede un Om. Toți ceilalți oameni pot fi lipsiți de slava lui Dumnezeu, dar cel puțin un Om se bucură de acest privilegiu - Omul Isus Hristos - care a răspuns slavei lui Dumnezeu, a menținut slava și a trecut în slavă. Capitolul șapte se deschide cu slava lui Dumnezeu care se arată unui om pe pământ și sfîrșește cu un Om care se arată în slava lui Dumnezeu în cer.

În plus, Omul pe care Ștefan Îl vede în cer - Domnul Isus - stă în picioare "*la dreapta lui Dumnezeu*". Nu numai că este un Om în slavă, dar Omul acela este așezat într- un loc de cinste și putere supremă. Cel care a venit în lume în împrejurări de slăbiciune, care a trecut prin ea ca un

Om sărac, care a fost răstignit în slăbiciune, acum în cer El deține locul celei mai înalte autorități.

În cele din urmă, Ștefan poate să spună: "*Iată cerurile deschise*". El vede slava lui Dumnezeu. În slavă el vede un Om - Omul Isus Hristos și pe Acel Om Îl vede pe locul unei puteri supreme. Dar el vede mai mult; el vede că cerurile sînt deschise, astfel încît toată slava și puterea Omului din cer este la dispoziția omului de pe pămînt. Dacă Domnul Isus s-a dus înapoi în cer ca să ocupe un loc de supremă putere, El a lăsat în urma Lui cerurile deschise astfel ca toată dragostea, puterea și harul Omului din cer să se poată revărsa jos asupra omului de pe pămînt.

Rezultatul este în mod binecuvîntat prezentat în scena încheierii vieții pămîntești a lui Ștefan. El este un om pe pămînt stăpînit de Duhul Sfînt și în consecință trăgîndu-și toate resursele din Hristos în slavă. Ca atare, vedem în Ștefan un frumos exemplu de om pe pămînt în mijlocul celor mai teribile împrejurări, susținut de Omul din cer. Mai vedem că după cum omul de pe pămînt este susținut de Omul din cer, susținut de Omul din cer este reprezentat prin omul de pe pămînt. Ștefan, ridicat deasupra oricărui gînd despre sine, devine un martor strălucitor al caracterului Domnului Hristos în cer. Ca și Stăpînul său, el se roagă pentru vrășmașii lui pecetluindu-și mărturia cu propriul său sînge.

În Ștefan ne este îngăduit să vedem rezultatele practice pe care le obține un credincios controlat de Duhul Sfînt pe pămînt și ale cărui resurse sînt din Hristos cel slăvit. Ceea ce a fost, într-un mod atît de binecuvîntat, prezentat în persoana lui Ștefan, este și astăzi dorința lui Dumnezeu pentru poporul Său. Știind că Domnul Hristos este în slavă și că Duhul Sfînt este încă pe pămînt, este posibil să răspundem gîndului lui Dumnezeu cu privire la noi.

V. Totodată Cuvîntul lui Dumnezeu nu numai că ne arată realizarea acestor două mari fapte în cazul unui credincios, dar ni se îngăduie să vedem grupările sfinților guvernați și caracterizați de aceste fapte. În Fapte 9:31 citim: "Biserica se bucura de pace în toată Iudeea, Galileea și Samaria zidindu-se sufletește și umblînd în frica Domnului și cu ajutorul Duhului Sfînt se înmulțea". Aici avem adunările creștine caracterizate de două lucruri: ele umblau în frica Domnului și în mîngîierea Duhului Sfînt. Avînd împotriviți și fiind prizonieri de lumea religioasă a zilei, ele erau dirijate și susținute de Domnul în slavă și conduse de Duhul Sfînt pe pămînt.

În aceste adunări "nu erau mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți de neam ales". Pentru că cea mai mare parte a celor care formau biserica, erau dintre cei mai simpli, și cei mai de jos ai acestei lumi. Biblia ne spune că Petru și Ioan, erau oameni "neînvățați și de rînd". Și totuși, în ochii Domnului ei erau cei mai aleși de pe pămînt, oameni în care El Își găsea plăcerea și în care Duhul Sfînt era bucuros să locuiască. Fără bogăție lumească, fără crezuri omenești născocite, fără un conducător sau călăuzitor vizibil, fără orice altceva care să atragă atenția sau a căror natură să fie

apreciată, sau în care firea să se poată făli, ei și-au urmat calea de pelerini ca răscumpărați ai Domnului, cu cîntece și bucurie veșnică, căci ei erau pe calea către cetatea care are temeliiile în părășia lor cu Domnul în slavă și cu Duhul Sfînt pe pămînt.

Fără Domnul Hristos și Duhul Sfînt ei n-ar fi avut nimic, pentru că pămîntul era închis în spatele lor, dar cu Domnul Isus și cu Duhul Sfînt ei aveau totul, pentru că cerul era deschis înaintea lor. Nu este de mirare că ei se bucurau de odihnă și zidire sufletească, mîngîiere și înmulțire. Dar vai cît de mult s-a îndepărtat creștinătatea de la această simplu și frumos tablou. Adunările nu s-au mai ancorat de Capul care este în cer și au ignorat pe Duhul Sfînt pe pămînt. Ca rezultat, între oamenii lui Dumnezeu este turburare și foamete spirituală, necazuri și diviziuni. Totuși, Domnul Hristos în slavă rămîne același ieri, azi și în veci, și Duhul Sfînt rămîne cu noi pentru totdeauna. În Persoanele Divine - Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt, nu este schimbare. Dacă apoi, despărțiți de creștinătatea coruptă, numai cîțiva vor privi la Domnul Hristos ca singura lor sursă și se vor supune controlului Duhului Sfînt pe pămînt, nu vor avea ei, acum la sfîrșitul istoriei Bisericii, ca și la începutul ei, odihnă, zidire, mîngîiere și progres chiar dacă va fi într-o măsură mai mică?

VI. Considerarea istoriei lui Ștefan și a adunărilor de la început aduc înaintea noastră în continuare, marele fapt că creștinismul adevărat ne conduce pașii pe calea care cere în mod permanent exersarea credinței noastre la fiecare pas. În privința acesta, creștinismul este în direct contrast cu iudaismul. Sistemul iudaic a fost desemnat ca un ordin național și pămîntesc. Totul în acel sistem - templul, cu pietrele lui costisitoare, preoții cu frumoasele lor veșminte, cîntăreții cu instrumentele lor, altarele cu jertfele lor - făceau apel la privire și la simțuri. Legile și preceptele reglau orice amănunt al vieții naturale de acum, dar nu spuneau nimic cu privire la cer, la viața viitoare și la lucrurile nevăzute. Fără îndoială că existau. În conexie cu acel sistem, oameni mari ai credinței, dar sistemul în sine cerea ascultare de la omul firesc mai degrabă decît credință de la unul născut din nou. În creștinism, noi sîntem aduși imediat în relație cu cerul și cu ce este năvăzut, și mai presus de toate cu Persoanele Dumniceirii, Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt. Aici, credința este o necesitate cîtă vreme numai prin credință îl cunoaștem pe Tatăl, îl vedem pe Domnul Isus încununat cu Slavă și cu cinste și realizăm prezența Duhului Sfînt pe pămînt.

Totuși, dacă privim creștinătatea de astăzi, sîntem puși în fața faptului solemn că ea s-a întors înapoi la ordinea de lucruri iudaice, caracterizate prin orice face apel la privire și simțuri. În felul acesta, creștinătatea a sărăcit în ce privește exersarea credinței și ca rezultat, marile adevăruri ale creștinătății, sînt în întregime pierdute. Hristos în slavă ca Domn înviat, este pus deoparte de conducătorii aleși de oameni, iar prezența Duhului Sfînt pe pămînt este în întregime ignorată.

Dacă, totuși, Hristos în slavă și Duhul Sfînt pe pămînt sînt nebăgați în seamă, aceasta trebuie

să ducă în mod inevitabil la pierderea înțelegerii acestei mari taine - Hristos și Biserica - a chemării cerești și a scopului lui Dumnezeu, cu rezultatul că adevărații creștini se vor mărginii numai la predicarea Evangheliei fără a întâmpina nevoile omului spiritual, în timp ce marea majoritate a creștinilor cu numele pregătește calea marei apostazii.

VII. Dacă, totuși, prin îndurarea lui Dumnezeu, ochii unora au fost deschiși să vadă adevărurile deosebite ale creștinismului și marea îndepărtare a creștinătății de la aceste mari adevăruri, ce trebuie să facă ei? Trebuie să rămână în sistemele eclesiastice care prin constituția și practicile lor contestă supremația Domnului Hristos asupra Bisericii precum și prezența Duhului Sfânt? Ne poate aduce Scriptura vreo lumină cu privire la cele de mai sus?

Este imposibil să gândim că Dumnezeu a lăsat pe poporul Său fără călăuzire în aceste zile rele. Citim în 2 Timotei 3:16-17, "Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună". Astfel putem fi siguri că este lumină ca să arate calea pentru cel evlavios. Ignoranța și învățătura greșită ne pot împiedica să sesizăm lumina. Putem fi atât de legați de sistemele naționale și moștenite ale oamenilor încât ne putem chiar opune luminii lui Dumnezeu. Prin indiferență și lipsă de credință noi putem să slăbim în umblarea în lumină. Totuși prin pustia acestei lumi, Dumnezeu are o cale pentru răscumpărării Domnului Isus și El le-a dat lumină ca să poată deosebi această cale în vreme de ruină.

Lumina aceasta nu se mărginește numai la un text. A doua epistolă către Timotei, a doua epistolă către Tesaloniceni, a doua epistolă a lui Petru, epistolele lui Ioan și a lui Iuda, scrisorile către cele șapte Biserici de la Apocalipsa 2 și 3, toate se referă la ruina Bisericii mărturisitoare și într-un mod special dă lumină pentru cărarea credinciosului în zilele din urmă. Pe deasupra, avem în epistola către Evrei, o lumină deosebită pentru aceia care se găsesc ei înșiși legați de sisteme religioase alcătuite după tiparul iudaismului.

Epistola aceea a fost scrisă credincioșilor evrei care erau în primejdia de a se întoarce de la creștinism la iudaism. Pentru a întâmpina acest pericol, Domnul Hristos este prezentat inimilor lor. Slava Persoanei Sale, slava locului pe care îl deține El la dreapta lui Dumnezeu, harul și înțelegerea inimii Lui ca Marele Preot al nostru, și eficacitatea lucrării Sale, toate trec prin fața noastră ca să ne atragă atenția și astfel să ne scoată afară din orice sistem religios de pe pământ și să ne lege inimile de El însuși în cer. De aceea, importantul îndemn de încheiere al epistolei este "Să ieșim dar afară din tabără la El și să suferim ocară Lui" (Ev. 13:13)! Un alt scop al epistolei este ca să arate că atîta vreme cît Domnul Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu, însemnează că El ia un loc în afara sistemelor religioase. El a ieșit afară din tabără. Astfel, îndemnul către cel credincios este să iasă

afară din tabără ca să ajungă în părtășie cu Domnul Hristos.

Aici deci este motivul și încuviințarea Scripturii de a părăsi sistemele religioase ale oamenilor. Noi facem aceasta, nu numai pentru că în aceste sisteme este o mare măsură de rău, dar și pentru că Domnul Hristos este afară din aceste sisteme și noi dorim să ajungem la El și să-I dăm locul care I se cuvine. Noi "ieșim ... la El.

VIII. Se poate, totuși să se ridice întrebarea: Ce se înțelege prin "Tabără" și cum poate termenul acesta să cuprindă în înțelesul lui sistemele religioase ale creștinătății astfel încât să putem fi îndreptățiți să le părăsim?

Care ar fi semnificația cuvântului "Tabără"? În mod cert rezultă că Hristos este în afara "Taberei". De trei ori, în cele trei versete de la Evrei 13:11-13 avem cuvântul "afară". În versetul 11 este folosit în legătură cu trupurile animalelor de jertfă care erau "arse de tot afară din tabăra iudaică sau din sistemul iudaic. În versetul 12 este folosit în legătură cu Domnul Isus, care a suferit moartea "afară din Tabără", iar în versetul 13 acest termen se aplică celor credincioși care sînt sfătuiți de Duhul Sfînt să iasă afară din tabără, la El.

Sub lege, animalul de jertfă (jertfa pentru păcat) era ars afară din Tabără. Domnul Isus, simbolizat de aceste jertfe, ca să poată să-și pună poporul Său departe de orice nu se potrivea cu sfințenia lui Dumnezeu, a suferit judecata pentru păcate de asemenea afară din Tabără. Ca să realizeze această mare lucrare, El a ieșit afară din sistemul religios lumesc (Iudaismul), care la începutul lui a fost rînduit de Dumnezeu, dar de-a lungul istoriei lui, omul l-a corupt. Sistemul acesta ne este prezentat sub formă de "Tabără" sau "Cetate"; amîndouă aceste ilustrări prezintă aceeași idee a unui sistem religios poruncit și adaptat omului firesc, dar în împrejurări diferite - uneori în mișcare (Cortul), alteori stabil (Templul).

În ultima instanță, ce este "Tabăra"? Tabăra reprezintă un sistem religios lumesc, la început rînduit de Dumnezeu, pentru omul firesc, care nu se putea bucura de o legătură reală cu Dumnezeu (firește cu excepții menționate în V. T.). La Evrei 9 găsim în versetele 1 la 10 o explicație a acestui termen.

1. Tabăra era reprezentată printr-un "*locăș pămîntesc*" de închinare dotat cu obiecte de mare preț (vs. 1, 2).

2. În lăuntru acestui locăș pămîntesc, în compartimentul numit "*Sfînta Sfîntelor*" era un chivot și un altar de aur care nu se vedeau de afară (vs. 3. 4).

3. În legătură cu acest locăș pămîntesc exista acolo o orînduire de preoți, deosebită de popor, care se dedicau slujbei de la altar și peste care era un Mare Preot (vers. 6, 7).

4. În afară de preoți (vs. 7) și deosebiți de ei, erau leviții care nu participau direct la slujba de

la altar.

5. Sistemul, ca atare, însemna (pentru vremea cît a ținut) că nu exista un acces direct la Dumnezeu (vs. 8).

6. Slujbele din locașul pămîntesc, preoții, și jertfele aduse, nu puteau duce pe cei ce se închinau lui Dumnezeu în felul acesta la desăvîrșirea cerută de cugetele lor (vs.9).

7. Este de remarcă o omisiune semnificativă. Nu se face nici o aluzie la vreo batjocoră (ocară) în legătură cu acest sistem religios pămîntesc.

Aceasta este descrierea "Taberei" cu trăsăturile ei semnificative așa cum apar în Cuvîntul lui Dumnezeu. Dar (Cuvîntul prezintă și creștinismul, în toată frumusețea lui, în total contrast cu "Tabăra". Creștinii sînt oameni care au părăsire cu Dumnezeu nu printr-o simplă naștere naturală, ci printr-o legătură vitală, prin nașterea din nou. În loc de o închinare exterioară în clădiri impozante, creștinismul introduce o închinare "în duh și în adevăr". În locul unei clase speciale de preoți deosebită de mireni, toți credincioșii sînt preoți împreună cu Domnul Hristos, Marele lor Preot. Pe lîngă aceasta, creștinismul poartă cu el binecuvîntarea unui cuget curat și un acces direct la Dumnezeu. Dar în plus, în timp ce creștinismul deschide cerul celui mai simplu credincios, el atrage după sine, ca o consecință inevitabilă, ocară cu care a fost batjocorit Domnul Hristos.

Avînd înaintea noastră diferențele caracteristice dintre o "Tabără" iudaică și o adunare creștină, putem ușor să examinăm marile sisteme religioase ale oamenilor. Sistemele acestea universale, naționale sau neconformiste, poartă în ele caracteristicile "Taberei" sau ale creștinismului? Trist, fără nici o îndoială, realitatea ne silește să recunoaștem că ele sînt concepute după sistemul iudaic al "Taberei". Ele au adoptat un locaș lumesc de închinare, după modelul templului, au instituit o clasă specială de preoți sub conducerea unui preot suprem care, chipurile, stă între Dumnezeu și popor. Rezultatul este că aceste sisteme, ca atare, nu dau un acces direct la Dumnezeu și nici un cuget curat. Sistemele acestea acceptă pe omul firesc (nespiritual), recurg la folosirea omului firesc în slujbele religioase și sînt constituite în așa fel ca să aprecieze pe omul firesc. (Prin urmare înlăuntrul acestor sisteme religioase omul, ca persoană nu are de suferit nici o ocară, pe cînd la Evrei 13:13 vedem că cei cu adevărat credincioși sînt chemați să poarte ocară Domnului Hristos dar aceasta poate avea loc numai în afara sistemelor religioase, n.tr.)

Există deci astfel de sisteme? În mod strict, nu sînt. Într-un sens ele sînt mai rele decît Tabăra (iudaică) avînd în vedere că ele sînt numai imitații concepute după tiparul Taberei, cu unele adăogiri "creștine". Tabăra a fost, la începutul ei așezată de Dumnezeu, pe cînd aceste mari sisteme religioase au fost instituite de oameni, oricît de sinceri și de evlavioși ar fi fost ei. Prin urmare, dacă îndemnul către creștinii evrei era să iasă afară din Tabără, cu cît mai indicat este pentru creștinii de

astăzi să iasă afară din ceea ce este numai o imitație a "Taberei".

IX. În aceasta deci constă îndreptățirea noastră să ieșim afară din marile sisteme religioase ale oamenilor, dar să nu uităm că noi facem aceasta ca să ne așezăm sub conducerea Domnului Hristos în slavă și sub controlul Duhului Sfânt pe pământ. Ni s-au deschis ochii ca să vedem că nu este cu putință să rămânem în aceste sisteme și în același timp să dăm Domnului Hristos și Duhului Sfânt locul care Li se cuvin. În cazul fiecăruia dintre noi, o diversitate de motive ne conving să părăsim aceste sisteme și să "ieșim afară la El". A persista în ceea ce am înțeles că este rău, este de-a dreptul o neascultare. Nimeni nu poate trăi în tăgăduiri. Domnul Hristos este pozitiv, este real, este în afara oricărei îndoieli, în El nu este decât "Da" (2 Cor. 1:19). În adevăr, această "ieșire afară la El" implică mai mult decât despărțirea de rău, înseamnă mai mult decât orice despărțire pe care am putea-o face pentru Domnul Hristos - este o despărțire care dă inimii noastre Ceva real, care nu se schimbă niciodată, și în care ne putem pune toată încrederea. Dacă sîntem îndemnați la aceasta de orice alt motiv, sîntem în primejdia de a ne întoarce ca să construim din nou ceea ce am dărîmat. Cei care o iau înainte în mod superficial, se pot ușor întoarce înapoi, dar sufletul care este îndemnat de adevăratele motive, merge hotărît afară din Tabăra religioasă ca să se așeze sub puterea lui Hristos și a Duhului Sfânt.

Locul acesta "afară din Tabără", este unul din marile noastre privilegii dar în același timp și de mare răspundere. Un privilegiu, pentru că ce poate fi mai binecuvîntat decât a fi în prezența lui Hristos cel înviat și sub controlul Duhului Sfânt? O răspundere, pentru că părăsirea cu Domnul Hristos și cu Duhul Sfânt, cere înlăturarea oricărui rău - moral, doctrinal, eclesiastic - care sînt incompatibile cu prezența Persoanei Dumnezeiești.

A veni în locul acesta (afară din Tabără) este foarte diferit de simplul fapt de a părăsi o sectă pentru că are o învățătură rea sau practică rea sau o procedură eclesiastică (bisericească) rea, ca de pildă desemnarea unui singur om ca lucrător (pastor, reverend etc.). Putem, în adevăr, să ne separăm de vreun sistem și să ne adunăm într-unui, cumva mai potrivit cu Scriptura, adunîndu-ne ca simpli credincioși și neacceptînd un om ca singurul lucrător în adunare, și totuși să nu fi venit afară la Domnul Hristos și să nu fi dat Duhului Sfânt locul care I se cuvine. Rezultatul este încă o sectă care deschide ușa multor ambiții personale, între altele și prin ideea că oricine poate să lucreze în adunare.

De altfel, acest loc "afară" cu Domnul Isus nu este numai un loc de privilegiu și de răspundere, ci și unul de ocară. În versetele de la Evrei 13:2-13 locul de afară are două aspecte: întîi ca loc al judecății și al doilea ca loc al batjocurei. În minunatul har, Domnul Hristos a ieșit dincolo de poartă, purtînd și judecata lui Dumnezeu împotriva oamenilor și ocară oamenilor

împotriva lui Dumnezeu. El a putut să spună: "Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut asupra mea" (Ps. 69:9). Nimeni în afară de Domnul Hristos n-a putut purta judecata lui Dumnezeu, dar credincioșii au parte de batjocurile oamenilor. Astfel, în timp ce Domnul Isus a ieșit dincolo de poartă ca să poarte păcatele noastre, noi sîntem chemați să ieșim dincolo de poartă ca să purtăm batjocorirea Lui. Dacă harul lui Dumnezeu ne-a unit cu slava Domnului Hristos în cer, tot harul ne dă și marele privilegiu de a împărți cu El ocara Lui aici pe pămînt. Bogățiile lui Hristos pe care le avem în ceruri, ne atrag în consecință ocara Lui pe pămînt. Sistemul iudaic a dat omului un mare loc pe pămînt dar nici un loc în cer. Creștinismul dă credinciosului un loc binecuvîntat în cer, dar pe pămînt el are parte nu numai de alese binecuvîntări spirituale ci și de ocară. "Din cauza Mea veți fi prizonieri, veți avea neazuri", spune Domnul Isus.

Acum, odată ce realizăm că sîntem în pârtașia Domnului Hristos și a Duhului Sfînt, să socotim "batjocorirea pentru Hristos ca o mai mare bogăție decît comorile Egiptului". Ce poate fi mai binecuvîntat și mai minunat decît tovărășia oamenilor în drumul lor spre slavă în prezența Domnului Isus Hristos și a Duhului Sfînt? În adevăr, astfel de oameni pot fi săraci și slabi în ei înșiși, fără pretenția că ei dețin cea mai sănătoasă învățătură, fără regulamente religioase de menținere a ordinei, fără un ritual sau ceremonii în conducerea și desfășurarea orelor de cult sau a slujbei lor pentru Domnul. Oricum, avînd pe Domnul Hristos, în slavă, drept Cap al lor și pe Duhul Sfînt, pe pămînt, drept călăuză, ei vor avea mai mult decît toate sistemele pe care oamenii pioși le-au născocit vreodată, pentru că ei vor avea imensele resurse ale Dumnezeirii la dispoziția lor, pentru că în Hristos "locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii" (Col. 2:9). Ce mare încurajare este deci pentru slaba noastră credință de a asculta îndemnul "Să ieșim afară la El".

X. Se pare că numai puțini au credința ca să asculte acest îndemn. Cei care ascultă vor realiza nu numai că sînt într-un loc de mare binecuvîntare, ci și într-un loc unde Cuvîntul lui Dumnezeu se poate trăi foarte simplu (fără adăogiri, ritualuri și forme) - lucruri care ar fi posibile numai într-o mică măsură acelorora care rămîn în "Tabără". Acest lucru este în mod remarcabil indicat de scriitorul epistolei către Evrei, în versetele care urmează în capitolul 13.

- Pentru cei ce sînt în locul de "afară" este comparativ simplu să poarte caracterul pelerinului, așa cum spune la versetul 14: "Căci noi n-avem o cetate care rămîne, ci sîntem, în căutarea celei viitoare" (vs. 14).

- Cei care s-au eliberat de constrîngerile sistemelor omenești, se pot închina în duh și în adevăr. Sîntem astfel îndemnați "să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui" (vs. 15).

- Cei ce sînt în acest loc de "afară" nu vor fi indiferenți față de nevoile oamenilor de

pretutindeni, mai ales de nevoile și necazurile credincioșilor (vs. 16).

- De asemenea, ei veghează asupra sufletelor, așa cum citim: "Ei veghează asupra sufletelor voastre" (vs. 17).

- Eliberați de stînjenoarele ritualuri omenești, ei vor fi în stare să se apropie mai mult de Dumnezeu în rugăciune (vs. 18).

- Ei vor fi pe tărîmul unde este cu putință de a face voia lui Dumnezeu (vs. 21).

- Ei vor fi în locul unde este posibil să fie plăcuți în ochii Lui (vs. 21).

XI. Văzînd deci calea care ne este deschisă de Scriptură, și văzînd ceva din binecuvîntările acestei căi, să cerem har și credință ca să părăsim tot ce este firesc și să intrăm pe calea care a fost pregătită pentru răscumpărării Domnului. Oricît de mare este slăbiciunea noastră, oricît de mare este ruina Bisericii în ce privește răspunderea ei, aceste două minunate fapte încă rămîn: Domnul Hristos este un Om în slavă la dreapta lui Dumnezeu și Duhul Sfînt este încă pe pămînt și astfel este posibil să răspundem îndemnului: "Să ieșim afară la El".

Cu aceste două realități foarte însemnate, a fost formată Biserica și și-a început pelerinajul ei; cu aceste două fapte a fost ea menținută de-a lungul veacurilor și tot cu aceste două mărețe fapte își va încheia călătoria pe pămînt, căci înainte ca Dumnezeu să-Și încheie Cartea Lui, avem o ultimă privire a Bisericii pe pămînt ca Mireasă care așteaptă, fiind călăuzită de Duhului Sfînt pe pămînt și ascultînd pe Domnul Isus în slavă (Apoc. 22:16-17).

Cît de mult au fost aceste fapte ascunse, în cursul călătoriei Bisericii pe scena acestei lumi! Cît de mult s-a ignorat importanța acestor două realități spirituale, dar la urmă Biserica, fără orice resursă omenească, fără orice născocire religioasă și fără orice ajutoare lumești, va trece în slavă în puterea acestor două mari realități: Isus este în glorie și Duhul Sfînt este prezent în Biserica de pe pămînt.

În adevăr, mare a fost slăbiciunea și mică a fost prețuirea imenselor resurse pe care le implică aceste adevăruri. Totuși, pentru că în slavă Domnul Isus rămîne Același ieri, azi și în veci, pentru că Duhul Sfînt rămîne totdeauna cu Biserica, cei răscumpărați ai Domnului, vor ajunge în sfîrșit în cetatea cerească, cîntecele și bucuria veșnică încununîndu-le fruntea. Acolo vor căpăta ei bucurie și fericire și acolo necazurile și suspinurile vor înceta.

SECȚIUNEA II - ÎN ZILELE DIN URMĂ

Filadelfia și Laodicea

Introducere

În prima parte a acestei secțiuni, vom arăta felul în care Domnul Hristos se prezintă adunării din Filadelfia, un oraș provincial din Asia Mică (Apoc. 3:7-13). Atitudinea de apreciere pe care o are Domnul față de Filadelfia, exprimată în cuvintele Sale pline de har, precum și înștiințarea și îmbărbătarea Lui pentru cel ce va birui, sînt pline de învățăminte pentru fiecare din noi.

În cea de a doua parte a acestei secțiuni, vom arăta ce spune Însuși Domnul Isus adunării din Laodicea (Apoc. 3:14- 22). La început, El dă pe față starea laodicenilor cu cuvinte tari de dezaprobare, apoi Domnul îi sfătuiește, arătîndu-le harul Său și în cele din urmă are un cuvînt pentru biruitor.

Studiind scrisorile Domnului Isus (Apocalipsa 2 și 3), adresate celor șapte adunări din Asia Mică, și în mod deosebit scrisorile către Filadelfia și Laodicea așa cum sînt prezentate în secțiunea aceasta, putem deosebi conduita adunării, care atrage și cea mai puternică aprobare ca și cea mai puternică dezaprobare a Domnului. Prin urmare, noi ca credincioși sîntem în stare să ne dăm seama dacă poziția și atitudinile "bisericii" noastre pot căpăta aprecierea Domnului care ne poate spune dacă avem caracterul Filadelfiei sau dacă sîntem purtați de curentul Laodicean ca influență, purtare și mărturie.

PARTEA 1 Filadelfia (Apoc. 3:7-13)

Scrisorile din Apoc. 2 și 3 au fost trimise la șapte adunări care existau efectiv în provincia Romană a Asiei Minore, pe vremea Apostolului Ioan. Ținînd seama de modul cum este scrisă Apocalipsa rezultă clar că aceste scrisori au un caracter profetic. Desigur, Duhul Sfînt a folosit condițiile existente din aceste adunări ca să zugrăvească istoria succesivă a Bisericii de la începutul ei pînă la sfîrșit, prezentată ca martor responsabil față de Hristos în tot timpul absenței Sale.

Efesul a reprezentat starea Bisericii din primul veac. A venit apoi o vreme cînd acea fază în istoria Bisericii a trecut și i-a urmat *Smirna*, după care a urmat *Pergam*, și în sfîrșit, *Pergamului* i-a urmat *Tiatira*. Faptul că venirea Domnului este menționată în *Tiatira*, arată că această fază a istoriei Bisericii continuă pînă la sfîrșit. Este ultima din bisericile succesive; adică, este ultima adunare care are o poziție eclesiastică reprezentativă pentru întreaga Biserică. Ultimile trei adunări nu sînt văzute în felul acesta. Astfel putem spune că începutul istoriei Bisericii în responsabilitatea ei este

prezentată în Efes și sfârșitul este atins în Tiatira; ultimile trei adunări prezentînd faze deosebite ale sfârșitului.

Tiatira își atribuie o poziție eclesiastică și este caracterizată prin cea mai grosolană corupție. *Sardes* reprezintă o biserică care corectează în parte abuzurile, dar care duce la un formalism mort. *Laodicea* reprezintă o mișcare marcată prin indiferența față de Domnul Hristos și prin mulțumire de sine.

Concentrîndu-ne acum gîndurile asupra *Filadelfiei*, dintr-o dată ne găsim în fața unui fapt remarcabil și anume că deși zilele din urmă sînt marcate de corupția Romei, de formalismul mort al Protestantismului și de indiferența și satisfacția de sine ale Modernismului (și Liberalismului n. tr.), totuși pe pămînt vor fi și cei care sînt încuviințați de Domnul Isus.

E bine să ne amintim că "toată Scriptura este însoflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte și să dea înțelepciune în neprihănire" (2 Tim. 3:16); în același timp sînt anumite pasaje în Sfînta Scriptură care dau oamenilor lui Dumnezeu, învățături potrivite special pentru zilele din urmă. Printre acestea, a doua epistolă către Timotei și scrisoarea către Filadelfia au un loc de seamă. În epistola a doua către Timotei, apostolul Pavel ne dă învățături precise cum să acționăm cînd Casa lui Dumnezeu a devenit "o casă mare" în care sînt și vase de cînte și vase de ocară. Oricum, după cum se pare, nu i s-a descoperit lui Pavel că în zilele din urmă ale istoriei Bisericii, va fi o trezire în sînul ei. Descoperirea apare în scrisoarea către Filadelfia, în care se expune în mod clar o lucrare deosebită a Duhului lui Dumnezeu, la sfîrșitul istoriei Bisericii.

Avînd deci învățătura din 2 Timotei și scrisorile către cele șapte adunări, este posibil să cunoaștem exact ce osîndește Domnul, și mai ales, să cunoaștem prin scrisoarea către Filadelfia, ce aprobă Domnul Isus în aceste zile din urmă. Prin urmare oricît de mare ar fi confuzia creștinătății, nu avem nici o justificare dacă ne lăsăm purtați într-o încurcătură continuă, bîjbîind după lumină, prin întunericul care ne înconjoară, fiecare căutînd să-și găsească drumul cît poate mai bine, fără să aibe vreo certitudine cu privire la gîndul Domnului. Dar, vai! Rezultatul ascultării de atîtea glasuri ale oamenilor, această stare încurcată a minții, a devenit prea obișnuită. Dacă avem o ureche care să asculte ce spune bisericilor Duhul, vom învăța ce se potrivește cu gîndul Domnului. Apoi, cunoscîndu-I voia, cel care iubește pe Domnul Isus va căuta să răspundă gîndului Lui în mod natural.

În fine, este foarte important, să vedem adevăratele calități ale trezirii Bisericii în Filadelfia. Nu este o trezire a Bisericii din punct de vedere eclesiastic ci o trezire a Bisericii din punct de vedere moral. Tiatira reprezintă Biserica sub aspectul rînduelilor bisericești, dar căreia îi lipsește aproape orice trăsătură morală și de aceea, în ochii Domnului Isus, ea este în totul coruptă.

Filadelfia, pe de altă parte, nu-și asumă nici o poziție eclesiastică, dar este însemnată prin marile caracteristici morale ale Bisericii, și prin urmare are aprobarea Domnului Hristos. Aceasta în nici un caz nu presupune că cei care sînt drepti din punct de vedere moral sînt nepăsători față de responsabilitatea adunării sau de unitatea ei. Aceștia, în adevăr, vor fi plin de rîvnă pentru orice principiu biblic referitor la Biserică, fără a avea pretenția că ei sînt singura Biserica adevărată.

Atunci putem să întrebăm, care sînt marile trăsături spirituale ale Bisericii? Aceasta ridică o altă întrebare importantă: cu ce scop a lăsat Domnul Hristos Biserica pe pămînt? Desigur este numai un singur răspuns. Biserica a fost lăsată aici ca să mărturisească pentru Hristos în timpul absenței Lui. Este marea dorință a lui Dumnezeu ca Hristos cel lepădat de oameni dar înălțat în slavă să-și manifeste caracterul Său prin Biserică, așa încît deși El Însuși este în cer, să poată fi văzut în poporul Său.

Deci întreaga valoare a adunării "filadelfienilor" stă în faptul că la sfîrșitul istoriei Bisericii, exprimă ceva din însușirile, mersul și caracterul de "Străin și Călător" al Domnului Isus și astfel reprezintă trăsăturile Bisericii primare. Caracterul lor este de la cel "care este Sfînt și Adevărat"; înaintea lor este deschisă o ușă pe care nimeni n-o poate închide; mărturisind slăbiciunea, ei păzesc Cuvîntul lui Hristos; ei nu neagă Numele Lui; ei sînt opusul acelora care pretind că au o poziție religioasă oficială și moștenită; ei sînt iubiți de Domnul Hristos și păzesc Cuvîntul răbdării Lui și astfel poartă caracterul unui pelerin care așteaptă întoarcerea Domnului în slavă.

Ce sînt însă toate acestea decît Hristos Însuși - caracterul Lui, mersul Lui de străin - manifestate în poporul Lui? Dumnezeu este Sfînt și Adevărat, și Domnul Isus a fost în această lume, desăvîrșita expresie a tot ce este Dumnezeu, în împrejurări care totdeauna au fost marcate de slăbiciuni. Ieslea și staulul, cărarea singuratică, odaia de sus, crucea și mormîntul împrumutat, toate vorbesc de slăbiciunea omenească prin care a trecut Fiul lui Dumnezeu în lumea aceasta. El deasemenea, a întâmpinat permanenta împotrivire a acelora care pretindeau că sînt poporul adevărat al lui Dumnezeu. Dar în ciuda oricărei împrejurări și în fața totalei împotriviri, Lui i-a deschis portarul ușa pe care nici un om n-a putut s-o închidă. Ei au încercat să-L arunce jos de pe sprinceană muntelui, au luat pietre ca să arunce în El, au încercat să-L prindă cu vreo greșală în vorbirea Lui și s-au sfătuit să-L omoare, dar toate erau în zadar. Dumnezeu a deschis o ușă pe care oamenii și demonii, la un loc, n-au putut s-o închidă. În stări de slăbiciune și într-o continuă împotrivire, El a exprimat în mod desăvîrșit tot ceea ce este Dumnezeul Cel Sfînt și Cel Adevărat. El a păzit cuvîntul Tatălui, a mărturisit Numele Tatălui și a primit încuviințarea Tatălui. În mijlocul ruinei despensațiunei Iudaice, Tatăl a putut să privească jos la El și să spună: "Acesta este Fiul Meu prea iubit în care Îmi găsesc plăcerea". El a refuzat să se amestece în mersul lumii acesteia - era

ceasul răbdării Sale și nimeni nu l-a luat cununa, căci El a trecut din locul slăbiciunii în locul puterii la dreapta lui Dumnezeu unde credința își găsește plăcerea ca să-L vadă încununat cu slavă și cinste.

Așa a fost cărarea Domnului Isus pe pământ. Repetăm că întreaga valoare a Filadelfiei constă în faptul că, în mijlocul ruinei creștinătății, Dumnezeu poate privi jos și să vadă ceva din caracterul Domnului Hristos manifestat într-o mică rămășiță care își trăiește destinul așa cum i l-a hotărât Domnul, încă de la început. Aceasta se potrivește cu deplina încuviințare a Domnului.

Dorind cu toată seriozitatea să răspundem la tot ce asigură aprobarea lui Dumnezeu, putem întreba foarte bine cum era înfăptuită în Filadelfia voia Domnului? Credem că realizarea trăsăturilor spirituale ale adunării, în cazul lor, pot să fie înfăptuite cu aceleași rezultate și astăzi în poporul Domnului. Reîntoarcerea Bisericii din Filadelfia la starea de la început, din punct de vedere moral, rezultă din felul în care Domnul Isus se prezintă El Însuși filadelfienilor.

Aceasta ne determină să considerăm:

Felul în care Domnul Hristos se prezintă Bisericii din Filadelfia.

Domnul Isus este văzut în trei feluri: întâi ca "Cel Sfânt", apoi ca "Cel Adevărat" și în sfârșit ca "Cel care are cheia lui David". Este evident că Domnul Hristos nu este prezentat acestei adunări în caracterul Lui oficial, ca Cel ce ține cele șapte stele și merge în mijlocul celor șapte sfetnice de aur. El este prezentat în slava Lui morală.

El este "Cel Sfânt", Unul care nu are nici o pată sau păcat și cu totul despărțit de păcătoși. În mod personal, El totdeauna a fost așa, dar la cruce El a stat în locul nostru, a fost făcut păcat pentru noi și ca atare a fost părăsit de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este sfânt. Dar El a înviat, păcatele au fost șterse, omul care a păcătuit este judecat și din punct de vedere legal, îndreptățit în ochii lui Dumnezeu, iar Hristos Cel înviat este "sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri" (Ev. 7:26).

În rugăciunea de la Ioan 17 învățăm două mari căi în care sfințenia practică este realizată în sfinți. Întâi, este prin puterea de curățire a Cuvântului, de aceea poate Domnul să spună: "Sfințește-i prin adevărul Tău, Cuvântul Tău este adevărul". Apoi este prin faptul că avem pe Domnul Hristos Însuși înaintea noastră ca Model în slavă, după cum spune El: "Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr. Cuvântul lui Dumnezeu cercetează gândurile, cuvintele și căile noastre care duc la condamnarea a tot ce ține de firea păcătoasă. Mai departe Cuvântul ne descoperă pe Domnul Hristos în slavă, ca model desăvârșit de sfințenie. Privind slava Domnului noi sîntem schimbați în același chip cu al Lui, din slavă în slavă. El este în afară de orice rău și despărțit de păcătoși, și noi de asemenea. Dacă chemăm Numele Domnului, sîntem răspunzători nu numai să ne

depărtăm de nelegiuire, dar să ne despărțim și de aceia care găsesc plăcere în nelegiuire. Trebuie să ne curățim de vasele de ocară (2 Tim. 2:19-21). Nu poate fi sfințenie fără despărțire de rău și de cei care păstrează răul în viața lor.

Apoi, Domnul Isus este "Adevărul". Tot ce este El, este în mod desăvârșit. El nu este în nici o privință "în parte"; El este desăvârșit în orice. El este nu numai Lumina ci "adevărata Lumină". Fiindcă El este Pîinea care a venit din cer, El este "adevărata Pîine". Fiindcă El este Vița, El este "adevărata Viță". Fiindcă El este Martorul, El este "Martorul adevărat". Mărturisește El despre Sine Însuși? "Mărturia Lui este adevărată". Judecă El? "Judecata Lui este adevărată". A fi asemenea cu Domnul Hristos "Cel Sfînt", asta cere despărțirea de orice corupție a firii păcătoase, care își găsește expresia în cea mai mare măsură în Tiatira. Prețuirea Domnului Isus ca "Cel adevărat" ne va izbăvi de formalismul mort și de nerealizările din Sardes.

În plus, Domnul are "cheia lui David". Cheile nu sînt conectate direct cu Biserica și cu administrația ei, ci cu Împărăția și cu guvernarea Domnului (Mat. 16:19). Expresia este luată din Isaia 22:22 și cuprinsul pasajului ne vorbește despre "autoritate", pentru că în versetul dinainte Domnul spune: "Îi voi da puterea în mîna Lui". Cele două mari simboluri ale guvernării, în Scriptură, sînt sabia și cheia. Sabia simbolizează exercitarea guvernării în judecarea răului; cheia simbolizează exercitarea guvernării în înfrînarea răului sau în deschiderea unei uși pentru binecuvîntare. Vine ziua cînd Domnul va folosi sabia în judecata Sa zdrobitoare. Astăzi, El - folosește cheia în folosul poporului Său ca să deschidă o cale pentru ceea ce vine de la El Însuși și să blocheze ceea ce se împotrivesc Lui. Ce binecuvîntare să înțelegem că Domnul Hristos este "Cel Sfînt", "Cel Adevărat" și "Cel ce ține cheia" și poate astfel să-Și mențină poporul Său în mărturia pentru El, în ciuda puterii răului.

Prezentîndu-Se astfel Domnul Isus ne dezvăluie:

Caracterul Lui și suportul puterii Sale.

Acestea sînt în mod binecuvîntat văzute în adunarea din Filadelfia. Adresîndu-Se acestei adunări, Domnul poate să afirme în patru moduri diferite încuviințarea Sa.

Domnul poate să spună "*Ai puțină putere*". În Filadelfia, nu era nici o manifestare de putere în fața lumii. Lumea nu poate aprecia puterea spirituală, și Filadelfia nu avea puterea care să le asigure un loc în această lume. Ei nu dețineau funcții eclesiastice; nu mînuiau o putere politică; resursele lor nu erau lumești; nu aveau autoritate în consiliile oamenilor. Ei nu se întruneau în clădiri pompoase, nu aveau un ritual împodobit. Nu aveau nimic cu care s-ar fi putut făli înaintea oamenilor sau care să le dea un loc în ochii lumii. În privința aceasta este o întoarcere la condițiile

Bisericii primare.

Domnul poate să spună despre Filadelfia: *"Tu ai păzit Cuvîntul Meu"*. Cuvîntul Domnului Hristos este expresia absolută a Lui Însuși. Ca răspuns la întrebarea iudeilor: "Cine ești Tu?", El poate să spună "ceea ce de la început vă spun că sînt" (Ioan 8:25). Cuvîntul Lui îi exprimă gîndul. "A păzi" Cuvîntul Lui este mai mult decît a-l avea sau a fi de acord cu el; presupune că Cuvîntul este prețuit mult și că are autoritate în viața noastră. într-o vreme în care Cuvintele Domnului Hristos sînt înjosite, și mintea îngustă a omului se făleşte, nu este puțin în ochii Domnului cînd numai cîțiva. întorcîndu-se la El, își rînduiesc întregul lor mers după gîndul Domnului Isus, arătat în Cuvîntul Lui și învățat în părtășie cu El.

Domnul, de asemenea, poate să spună despre Filadelfia: *"N-ai tăgăduit Numele Meu"*. Dacă cuvintele Lui sînt expresia gîndirii Lui, Numele Lui exprimă tot ce este în I I. Cînd Numele Lui este Isus, asta înseamnă că El este Mîntuitorul. Cînd Numele Lui este Emanuel, înseamnă că prin Hristos "cu noi este Dumnezeu" (Mat. 1:23). Creștinătatea coruptă nu este numai indiferentă față de Cuvîntul Lui, dar mai adaugă și păcatul că Îi tăgăduiește Numele. Dumnezeirea Lui este tot mai mult tăgăduită pe scară largă. El în adevăr este respins ca Mîntuitor și efectiv lepădat ca Domn de cei care se mulțumesc numai să-I rostească Numele. Pe scurt: El este rănit în casa prietenilor Săi. Totuși, se găsește o rămășiță, reprezentată de Filadelfia, care nu tăgăduiește Numele Lui și astfel ia atitudine împotriva mulțimii corupte care se îndreaptă cu pași repezi spre apostazie.

Domnul poate să spună *"Ai păzit cuvîntul răbdării Mele"*. Răbdarea Lui este răbdarea așteptării momentului cînd Își va revendica drepturile și va veni ca Împărat al împăraților și Domn al Domnilor. Între timp răbdarea Lui implică refuzul de a Se amesteca în mersul lumii acesteia. Dacă păzim cuvîntul răbdării Sale, vom accepta locul de străin împreună cu un Hristos lepădat și vom refuza să ne revendicăm drepturile față de lumea aceasta. Nu vom lua nici o parte în conducerea politică, în administrația parohială sau în oridinea socială a lumii. Aceasta era atitudinea filadelfienilor față de lume. Ei refuzau să domnească acolo unde Hristos era lepădat. Pentru ei, timpul împărăției încă nu venise.

Astfel, avem în Filadelfia întoarcerea la marile trăsături duhovnicești ale Bisericii de la început. În minunata înfățișare din primele capitole de la Faptele Apostolilor, vedem că Biserica este compusă în general din săracii lumii acesteia, care foloseau puținul pe care-l aveau numai pentru Domnul, refuzînd funcții religioase, putere socială sau politică. Ei erau într-adevăr, oameni fără putere, dar foarte scumpi în ochii Domnului Isus, pentru că au păzit Cuvîntul Lui, nu l-au tăgăduit Numele și au păzit cuvîntul "răbdării Sale".

Avem deci aici o rămășiță de filadelfieni care se întorc la legăturile adevărate ale Bisericii cu

Domnul Hristos, și în consecință, la adevărata ei atitudine față de lume. Rezultatul care decurge de aici este de cea mai mare importanță. Întorcându-se la adevăratele legături ale Bisericii cu Domnul Hristos:

Ei învață adevărata și neschimbata atitudine a Domnului Isus față de Biserică.

Faptul acesta ne duce dintr-o dată la considerarea a ceea ce este Hristos pentru Biserică. Ce frumos ne apare aceasta în cuvintele pline de har ale Domnului Isus:

Știu faptele tale.

Ți-am pus înaintea o ușă deschisă.

Îi voi face să vină să se închine la picioarele tale.

Te-am iubit.

Te voi păzi.

Vin curînd.

Îl voi face un stîlp... pe cel ce va birui.

Întîi, Domnul poate să spună "*Știu faptele tale*". Filadelfia nu are lucrări mari pe care lumea să le poată aprecia sau care le-ar da un loc de cinste în lumea religioasă. Ei nu caută să publice raporturi impresionante de campanii evanghelistice sau de progrese ale adunării, nici să ne redea amănunte despre succesele unor credincioși devotați. Ei nu umblă după aprecierea oamenilor ci după aprecierea Domnului Isus. Pentru ei este destul că Domnul a luat notă de lucrările lor. Ei sînt mîngîiați de faptul că El a zis: "*Știu faptele tale*".

În al doilea rînd, Domnul poate spune: "*Am pus înaintea ta o ușă deschisă*". Filadelfia realizează puterea Domnului exercitată în folosul Bisericii punîndu-i înaintea o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide. Așa era la început. Fără influență omenească, organizație omenească sau învățămînt omenesc, mărturia Bisericii a fost susținută în prezența unei lumi împotrivoare. Domnul "a deschis Neamurilor ușa credinței" (Fapte 14:27) și nimeni n-a putut s-o închidă. De asemenea, apostolul poate spune: "Mi s-a deschis aici o ușă mare și largă și sînt mulți împotrivitori" (1 Cor. 16:9). Mărturia unui om n-a putut fi înăbușită de "mulți împotrivitori" dacă o ușă a fost deschisă de Domnul pentru acel om.

În al treilea rînd, Domnul vorbind despre cei care se împotrivesc, poate să spună: "*Îți dau din cei ce sînt în sinagoga Satanei,... îi voi face să se închine la picioarele tale*". Filadelfia realizează astfel puterea Domnului, care supune pe cei ce se împotrivesc Bisericii Sale. Sînt cei care "spun că sînt iudei dar nu sînt, ci mint". Astfel de oameni au o poziție religioasă oficială înaintea lumii și pretind că sînt poporul lui Dumnezeu pe temeiul unei religii moștenite, bazate pe tradiție și care face apel la omul firesc. Aceștia vor fi totdeauna într-o împotrivire neîmblînzită față de cei care se

reîntorc la trăsăturile duhovnicești ale Bisericii. Dar Domnul îi poate supune atunci când găsește El cu cale. El poate da pe față adevăratul lor caracter, pentru că El spune împotrivorilor: "sînteți o sinagogă a Satanei". (J.N.D. Engl.) În ciuda pretenției lor religioase ei vor fi arătați ca fiind numai o imitație satanică a sistemului iudaic. Pe de altă parte, Domnul îi va face să știe ce este după voia Sa. "Îi voi face să vină să se închine la picioarele tale". În felul acesta, Filadelfia realizează nu numai sprijinul Domnului dar și puterea Domnului de subjugare a acelor care se împotrivesc.

În al patrulea rînd, Domnul poate să spună cu mare plăcere: *"Te-am iubit"*. Filadelfia realizează dragostea Domnului Isus față de Biserică. Împotrivorii sînt aceia care au făcut (prin împotrivirea lor) să iasă în evidență manifestarea dragostei Domnului. Ei trebuiau să afle ceea ce filadelfienii știau deja și anume, că Hristos Își iubește Biserica Lui. Îndepărtarea Bisericii de poziția de martoră a Domnului Hristos a început de la părăsirea "dragostei dintîi" față de El și aceasta înseamnă că a pierdut simțămîntul dragostei Lui față de Adunare. În Filadelfia, este o întoarcere la simțămîntul dragostei Domnului Hristos față de Biserică și de aici o trezire a dragostei față de El.

În al cincelea rînd, Domnul va păzi pe cei pe care-i iubește. Astfel Domnul poate să spună: *"Te voi păzi și Eu de ceasul încercării care va veni peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pămîntului"*. Întorcîndu-se la adevărul cu privire la Biserică, Filadelfia nu se înșeală în ce privește mersul acestei lumi. Filadelfia știe foarte bine că eforturile disperate ale oamenilor de a aduce o pace universală, de a ușura sărăcia și de a îmbunătății condițiile sociale, vor falimenta în totul. În ciuda alianțelor, conferințelor, a ligilor și tratatelor, se apropie cu repeziciune ceasul unei încercări cum n-a mai fost pentru cei ce locuiesc pe pămînt, cînd în fața pasiunilor revoluționare dezlănțuite, guvernele vor fi răsturnate, tratatele vor fi rupte, alianțele sfărîmate și întregul edificiu al societății va cădea în ruină. Dar Filadelfia știe că va fi păzită de groaza și confuzia acestui ceas al încercării, fiind răpită ca să întîmpine pe Domnul în văzduh.

În al șaselea rînd, Domnul încurajează Filadelfia prin cuvintele Lui care rețin atenția: *"Eu vin curînd"*. Ceasul răbdării va fi înlocuit cu ziua cînd Domnul Hristos va veni în putere și slavă și va prezenta Biserica Lui slăvită, fără pată, fără zbîrcitură sau ceva de felul acesta. Filadelfia cunoaște această fericită nădejde care pune capăt suferinței și duce la o veșnică binecuvîntare.

În al șaptelea rînd, cînd va veni Domnul Isus, răsplata va fi cu El. Filadelfienii nu umblă după putere și nu ocupă vreun loc de frunte în lumea aceasta, dar celui ce va birui, Domnul poate să-i spună: *"Pe cel ce va birui, îl voi face un stîlp în templul Dumnezeului Meu"*.

Aceasta este atitudinea pe care o ia Domnul Isus față de Filadelfia. Este important să amintim că de fapt aceasta este atitudinea adevărată și neschimbată a Domnului față de întreaga Biserică și nu este numai atitudinea Lui față de o grupare filadelfiană. Este adevărat că numai ei pot s-o

realizeze, dar ceea ce realizează ei este valabil pentru întreaga Biserică. Biserica poate să se schimbe și să se depărteze în mod grav de la atitudinea ei corectă față de Domnul Hristos, iar Domnul Isus este Același și atitudinea Lui față de Biserică nu s-a schimbat niciodată. El îi știe pe toți aceia care sînt ai Lui. El încă Își susține Biserica Lui, El încă supune pe cei ce se împotrivesc Bisericii Lui, El încă își iubește Biserica Lui și o va păzi de încercarea care va veni pe pămînt. El vine pentru Biserica Lui și în cele din urmă o va prezenta în slavă, în părtășia cu El Însuși.

Astfel, în adunarea din Filadelfia avem un grup de oameni care sînt sub ochii Domnului și care, în mijlocul ruinii Bisericii, se întorc la adevărata atitudine a Bisericii față de Domnul Hristos și învață neschimbata atitudine a Domnului Isus față de Biserică. De altfel, fiind în bune legături cu Domnul Hristos, ei sînt o grupă de oameni care sînt în bune relații și cu toți cei ce sînt ai lui Hristos, fiindcă numele de Filadelfia înseamnă "dragoste de frați". De aceea ei umblă în ascultare de "porunca nouă" dată ucenicilor de Domnul puțin înainte de a fi răstignit: "să vă iubiți unul pe altul" (Ioan 13:34). Iar cînd Domnul dezvăluie înaintea ucenicilor Săi minunata imagine a părtășiei creștine (Ioan 15:9-17), El repetă porunca "să vă iubiți unul pe altul" (vs. 12, 17).

Falimentul Bisericii, cu privire la răspunderea ei, nu poate nici pentru o clipă să pună deoparte porunca cea nouă dată de la început; ea rămîne pînă la sfîrșit. Este semnificativ faptul că descrierea pe care Domnul o face părtășiei creștine începe cu afirmarea nețărmuritei Lui dragoste pentru ai Săi (Ioan 15:9). Numai înțelegînd dragostea Domnului pentru toți ai Săi și rămînînd în ea, vom fi constrînși să iubim pe toți care sînt ai Lui. Trebuie subliniat că Filadelfia nu însemnează "dragoste filadelfienilor", ci "dragoste de frați". Din nefericire, mulți se află în sisteme religioase de care sîntem nevoiți să ne separăm, dacă sîntem hotărîți să păzim Cuvîntul Lui și să nu-I tăgăduim Numele; totuși "dragostea de frați" va îndrepta afecțiunile credincioșilor către toți "frații Lui". În ciuda tuturor piedicilor, dragostea va găsi o cale de a fi exprimată în mod real, în timp ce menținem tot ce este datorat sfințeniei, pentru că dragostea dumnezeiască este totdeauna legată de sfințenia dumnezeiască.

Pentru unii ca aceștia Domnul nu are:

Nici un cuvînt de mustrare ci unul de înștiințare.

"Păstrează ferm ce ai ca nimeni să nu-ți ia cununa". Nu este simplu "o cunună" pe care ei sînt în pericol de a o pierde, ci "cununa ta" - cununa lor deosebită. Meritul filadelfienilor este că ei prețuiau adevărurile cu privire la Hristos și Biserică într-o vreme cînd peste tot aceste adevăruri erau tăgăduite. Întorcîndu-se la înțelegerea și trăirea adevărurilor cu privire la Hristos și Biserică, era totuși mereu prezent pericolul ca ei să abandoneze aceste adevăruri și să fie trași deoparte, în corupția care-i înconjoară, în închipuirea și mulțumirea de sine a creștinătății. De aceea îndemnul

Domnului Isus este: "Păstrează ferm ce ai". Satan va face orice efort ca să-i determine pe filadelfieni să renunțe la ce au primit în mod atât de binecuvântat. Vrajmașul bucurios se va preface că ajută pe sfinți și că înțelege nevoia păcătoșilor dacă, făcând astfel, el poate să-i determine să abandoneze ce au. Toate înșelătoriile vrăjmașului sînt întîmpinate de cuvintele de înștiințare ale Domnului: "Păstrează ferm ce ai". Dacă filadelfienii "păstrează ferm", Domnul fără îndoială va deschide "uși noi" ca să ajute pe poporul Său oriunde ar fi ei și să îngrijească de nevoile păcătoșilor oriunde s-ar afla aceștia.

Îndemnul de a "păstra ferm" nu ne spune că vremurile de trezire pot fi urmate de vremuri de declin în care mulți pot fi înșelați și-și pot pierde cununa? Este în adevăr un fapt binecuvîntat să fii un filadelfian, dar Filadelfia nu este un refugiu cersesc unde sfinții se pot stabili, ci mai degrabă o strîngere de frați binecuvîntată de încuviințarea Domnului Hristos, și din pricina aceasta ei sînt ținta specială a atacurilor vrăjmașului: de aici se naște permanenta nevoie de a lupta pentru credință (Iuda 3) și de a "păstra ferm" ce s-a primit.

Cuvîntul de înștiințare este urmat de:

Un cuvînt de încurajare pentru biruitor.

Se poate pune întrebarea: "Dacă Domnul nu are nimic de osîndit în Filadelfia, ce este acolo de biruit? Referirea la sinagoga Satanei și îndemnul de a "păstra ferm" lămurește această întrebare. Biruitorul este desigur unul care biruiește orice efort al vrăjmașului ca să-l împingă să renunțe la adevăr și să-l îndepărteze de pe poziția de separare pe care o cere adevărul. Într-un cuvînt, biruitorul este unul care "păstrează ferm" ce are. Un astfel de credincios va avea o binecuvîntată răsplată. El nu numai că va face parte din Templu - Biserica în slavă - dar el va fi un stîlp în Templu. Pe pămînt, el nu are un loc de cinste și de putere în lumea religioasă, dar în slavă el va avea și un loc de cinste și unul de putere. În cele din urmă el va găsi un cer de odihnă, pentru că "nu va mai ieși afară din el". Domnul va face dintr-un astfel de biruitor o întreită mărturie pe care toți o vor putea citi. Astfel, El poate să spună: "voi scrie pe el Numele Dumnezeului meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim... și Numele Meu cel nou". El va fi martorul în slavă pentru Dumnezeu, fiind făcut cunoscut în Domnul Hristos; pentru Biserica lui Dumnezeu el este desăvîrșit ca Noul Ierusalim și în cele din urmă va fi martorul pentru Hristos pentru toată veșnicia, în legătură cu Noul Ierusalim, cerurile noi, pămîntul cel nou și toate lucrurile noi, căci el va purta scris pe el Numele cel nou al Domnului Isus. Scrisoarea către Filadelfia se încheie cu apelul individual: "cine are urechi de auzit să audă".

Se poate deci spune că adunarea din Filadelfia este prezentată în Apocalipsa într-un fel extrem de plăcut, dar unde o putem vedea în felul acesta astăzi? Și apoi, poate orice grupare de frați

să spună că aparțin Filadelfiei? Trebuie să recunoaștem că nu sîntem în stare să vedem totul cu posibilitățile noastre mărginite. Totuși îndrăsnim să răspundem că ne putem asemana cu Filadelfia în întregime, pentru că Duhul lui Dumnezeu a spus mai dinainte că în zilele de la urmă ale istoriei Bisericii, astfel de oameni se vor găsi pe pămînt sub privirea Domnului, și El vede orice, nu cum vedem noi. De altfel, să notăm bine că Domnul este Acela care spune bisericii din Filadelfia: "Tu ai puțină putere și ai păzit Cuvîntul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu". Nu filadelfienii spun aceasta despre ei înșiși. Ce spune Domnul despre copiii Săi este tot ce contează, nu ce spun ei despre ei înșiși.

Trăim într-o vreme cînd oamenii fac mari eforturi să realizeze unitatea creștinătății. Tiatira cu corupția ei, Sardes cu formalismul lui mort și Laodicea cu nepăsarea și mulțumirea de sine, caută să intre într-o alianță care să satisfacă firea veche, și nimic care să poată fi încuviințat de Domnul Isus. În contrast cu activitățile formalismului religios este un har imens să vezi cum lucrează Duhul lui Dumnezeu și să cunoști ce poate căpăta aprobarea Domnului. Calea binecuvîntării pentru credincioșii Lui este aceea de a merge pe urmele pașilor Săi și de a se conforma la tot ce poate avea aprobarea Lui. Cei care se aseamănă cel mai mult cu Filadelfia vor fi ultimii care să-și asume numele de filadelfieni (adică nu vor face caz de aceasta n.tr.). În același timp nu trebuie să uităm că harul din Filadelfia nu ne scutește de ispita mîndriei. Dumnezeu să ne dea har să ne îndreptăm inimile cu toată seriozitatea către ceea ce Domnul încuviințează și să-L lăsăm pe El să spună cît de mult corespundem cu dorința inimii Lui.

(Așa zisele coaliții sau alianțe creștine, sub pretextul de a facilita și a răspîndi tot mai mult și mai bine vestirea Evangheliei, nu sînt decît tot o înșelătorie de ultimă oră a vrăjmașului, care face orice efort de a reintroduce în "Tabără" pe aceia care au înțeles că locul lor este afară din ea. În felul acesta Satana încearcă să amestece paie cu grîul și astfel să nu se mai poată distinge adevărul curat al Cuvîntului lui Dumnezeu. Sînt unii frați sinceri în privința aceasta, dar care necunoscînd mai temeinic Scriptura, nu pot realiza clar ce poate căpăta aprobarea Domnului și ce nu poate. Dar majoritatea acelor care inițiază și activează în astfel de organizații, sînt cei ce umblă după satisfacerea firii vechi și nu-i de mirare dacă urmăresc și interese personale, n.tr.)

PARTEA 2 - LAODICEA Apocalipsa 3:14-22

Scrisoarea către adunarea din Laodicea prezintă ultima fază a istorei Bisericii mărturisitoare

pe pământ. Că faza aceasta a fost atinsă, se vede foarte clar prin apariția recentă a unei mișcări religioase necredincioase sub numele de Modernism, avînd caracteristici care corespund exact acelora atît de clar descrise în scrisoarea aceasta. Marea însemnătate a mesajului către Laodicea este că acolo avem o expunere precisă a gândului Domnului Isus cu privire la această ultimă fază a creștinătății. Vedem atitudinea pe care o ia El față de această adunare și adevărul pe care îl aduce El înaintea ei. Credinciosul este astfel înștiințat de starea pe care Domnul o osîndește atît de aspru și în același timp el este învățat cum s-o întîmpine.

Este vrednic de observat că în adunarea din Filadelfia, Domnul nu are nimic de osîndit, pe cînd, în adunarea din Laodicea nu este nimic care să capete aprobarea Lui. Dorința serioasă a fiecărui credincios sincer în aceste zile din urmă, trebuie să fie aceea de a avea încuviințarea Domnului Isus și de a se feri de starea pe care El o osîndește. Este totuși bine de reamintit, că în noi înșine nu este puterea de a avea o stare filadelfiană nici de a scăpa de starea laodiciană. Puterea, fie de redresare sau de evitare, este în Domnul Hristos. Felul cum se prezintă Domnul Bisericii din Filadelfia, ne vorbește despre modul cum poate fi evitată alunecarea; tot așa felul cum se prezintă Domnul Bisericii din Laodicea ne arată cum poate avea loc redresarea!

În această scrisoare avem întîi:

Prezentarea personală a Domnului către Laodicea

Domnul Hristos se prezintă în trei feluri: "Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, și începutul creațiunii lui Dumnezeu". Este de observat că în scrisoarea către Filadelfia, Domnul nu se prezintă pe El Însuși în calitatea Lui Oficială în legătură cu Biserica, ci mai degrabă în slava Lui morală. De remarcat că starea Bisericii din Laodicea fiind atît de decăzută, Domnul nu i se arată Bisericii cum ar fi meritat, ci i se prezintă sub un aspect de mare frumusețe și cu un mesaj complet în legătură cu prezenta creațiune.

Mai întîi, Domnul Isus este "*Amin*". Dumnezeu a făcut nespuse de mari și prețioase făgăduințe în legătură cu prezenta creațiune, și toate aceste făgăduințe își vor avea împlinirea în Domnul Hristos. Că acesta este înțelesul titlului "*Amin*" este clar arătat la 2 Cor. 1:20. Vorbind de făgăduințele lui Dumnezeu, apostolul scrie că "oricîte făgăduințe face Dumnezeu, în El toate sînt Da și Amin" (J.N.D.). Cînd Dumnezeu face făgăduințe cu siguranță că El le va împlini. Făgăduințele Lui sînt caracterizate prin siguranța lui "Da" și prin împlinirea lor în "Amin". Oricum, Domnul Isus este Acela care garantează siguranța și împlinirea lor. El este "Da" și El este "Amin". Făgăduințele sînt împlinite în El și prin El. Dar dacă fiecare făgăduință de binecuvîntare pentru "lumea care vine" (ex. Împărăția de 1000 de ani) este împlinită în Domnul Isus, atunci orice lucru în lumea care vine va fi spre slava și mărirea Lui. Dar vai, laodicienii exclud pe Domnul Hristos și

folosesc vremea de acum pentru mărirea lor proprie.

În al doilea rînd, Hristos este *"Martorul credincios și adevărat"*. Creațiunea aceasta este sfera în care omul a fost așezat cu răspunderea de a mărturisi pentru Dumnezeu. Adam, Noe, Israel, Neamurile și Biserica au apărut în perioade diferite și în feluri diferite în ce privește răspunderea de a mărturisi pentru Dumnezeu. Ce trist este că toți au falimentat atît cu privire la credincioșia față de Dumnezeu, cil și ca martori înaintea oamenilor. Adam nu a ascultat; Noe nu s-a putut stăpîni pe el însuși; Israel s-a întors spre idoli și s-a lepădat de Domnul; Neamurile au abuzat de stăpînirea care li s-a dat și Biserica, părăsindu-și dragostea dîntîi, s-a dovedit necredincioasă lui Hristos și astfel, și-a pierdut calitatea de martoră înaintea oamenilor (și a cerului vezi Ef. 3:10 n.tr.). "I s-a luat sfeșnicul". Cea din urmă și cea mai gravă etapă a falimentului Bisericii mărturisitoare este atinsă în Laodiceea; o Biserică care, în locul credincioșiei față de Domnul Isus, este caracterizată prin indiferență față de El, și în loc să mărturisească pentru Hristos, în realitate mărturisește despre ea însăși. Această gravă stare este muștrată prin felul cum se prezintă Domnul Hristos ca Unul care a trecut prin lumea aceasta ca *"Martorul credincios și adevărat"*. Numai El a fost credincios lui Dumnezeu și un martor adevărat pentru Dumnezeu înaintea oamenilor.

În al treilea rînd, Domnul Isus este *"începutul creațiunii lui Dumnezeu"*. El nu este numai "Amin", Unul în care va fi împlinită orice făgăduință pentru această creațiune, dar El este și începutul. El este începutul, ca sursă, avînd în vedere că întreaga Creațiune derivă din El. El este de asemenea începutul creațiunii, avînd în vedere că de la începutul creațiunii, Dumnezeu a avut în vedere pe Domnul Hristos. "Toate lucrurile au fost făcute prin El și pentru El" (Col. 1:16). Dacă deci totul derivă de la El, este și normal ca totul să fie spre slava Lui. Dacă El este începutul tuturor lucrurilor și Cauza lor, rezultă că El trebuie să umple totul.

Astfel orice gînd al lui Dumnezeu cu privire la creațiunea de acum se concentrează în Persoana Domnului Hristos. El este începutul, El este Aminul și El este martorul credincios. În lumina acestei prezentări a Domnului Hristos, laodicienii sînt în totul de osîndit. Acela care este "totul și în toți" în gîndurile lui Dumnezeu, este afară din "biserica" laodicenilor. Ei sînt indiferenți față de drepturile Domnului Isus și plini de propria lor importanță.

Dacă laodicienii ar fi primit adevărul cu privire la Hristos ca Cel care este Amin, martorul credincios și începutul creațiunii lui Dumnezeu, ei n-ar fi lăsat niciodată pe Domnul Isus la ușă. Ar fi realizat că au totul în Hristos și nimic fără El. Dacă ei ar fi dat atenție epistolei către Coloseni, care trebuia să fie citită "în biserica din Laodicea" (Col 4:16), s ar fi salvat, așa cum de asemenea i-ar salva pe religioșii profesanți de astăzi, care fac totul pornind de la ei și nu de la Domnul Hristos. Acolo ar fi învățat slava lui Hristos în legătură cu toate lucrurile create, ar fi învățat că a da omului

firesc un loc, înseamnă a lăsa afară pe Domnul Isus. A da atenție cuvintelor înduplecătoare ale omului, înseamnă a fi înșelat de la tăria credinței în El (Col. 2:45). A fi abătut de filosofia oamenilor, înseamnă a urma ceea ce nu este "după Hristos" (Col. 2:8). A urmări împlinirea unor lucruri după Lege înseamnă a urma "umbra" și a pierde din vedere partea esențială adică pe Hristos (Col. 2:16-17). Fiind atrași în superstiții - amestecându-se în lucrurile pe care nu le-au văzut oamenii se îngîmfă și încetează de a se ține strînși de Capul care este Hristos (Col. 2:18-19).

Laodicienii n-au dat importanță adevărului pe care îl propovăduia Pavel în epistola către Coloseni și astfel s-au așezat sub musturarea Domnului, administrată prin apostolul Ioan în Apocalipsa. Cuvintele ademenitoare ale oamenilor, filozofia și zadarnica amăgire după datinile oamenilor, au reușit în ochii lor ca omul să fie totul iar Hristos fără importanță. Ne-a fost adusă astfel înaintea starea lor gravă.

Expunerea Domnului despre laodiceni.

Domnul s-a prezentat întâi pe El însuși, și apoi a dat pe față starea laodicienilor. Numai cînd Hristos este înaintea noastră putem să apreciem în mod just cît de serioasă a fost îndepărtarea noastră de El.

Prima și cea mai gravă caracteristică a laodicienilor este *indiferența față de Hristos*. Cu privire la Domnul Isus, ei nu sînt "nici reci nici în clocot". Ei nu au nici ura lumii necredincioase față de El nici adevărata dragoste creștină pentru El. Ei nu văd nici o frumusețe în Persoana Lui, nu pun mare preț pe lucrarea Lui. Cît privește Persoana și lucrarea Domnului Hristos în "biserica" laodicienilor, îți poți da seama că ei gîndesc ce le place, păstrează ce le place și spun ce le place. Este expresia unei totale indiferențe. În ochii Domnului, nepăsarea aceasta este fatală. Pentru a-Și arăta desgustul față de această indiferență totală față de El, Domnul folosește termeni de desgust și dispreț cum n-a folosit nici în Tiatira cu toată corupția ei, nici în Sardes cu tot formalismul ei mort. Faptul că Domnul Isus poate să spună că îi va vărsa din gura Lui, dovedește că El îi vede ca pe niște creștini de profesie. El nu vorbește niciodată așa despre păgîni. Ceea ce este atît de desgustător în ochii Domnului Hristos, este faptul că omul care este cu totul indiferent față de El, încearcă să se "îmbogățească" și să-și "îmbunătățească" starea făcînd caz de Numelui Lui.

În al doilea rînd, laodiceanul este caracterizat prin *"autosuficiență"*. "Tu spui eu sînt așa și sînt așa"... Fiind indiferenți față de Hristos ei sînt plini de ei înșiși. În loc de a fi un martor pentru Hristos, Biserica devine un martor pentru ea însăși.

În al treilea rînd, laodiceanul este caracterizat prin *mulțumirea de sine*. "Tu spui sînt bogat", dar vai, bogăția cu care se laudă laodicienii este în autosuficiența lor și nu în Domnul Hristos.

În al patrulea rînd, laodiceanul *se bazează pe sine*. El nu spune numai "sînt bogat" dar și "eu

m-am îmbogățit". Bogățiile laodicenilor sînt rezultatul muncii lor proprii. Ei nu numai că se laudă cu bogățiile lor dar și cu munca prin care le- au realizat.

În al cincelea rînd, laodiceanul este *satisfăcut cu el însuși*, pentru că spune că nu are nevoie de nimic. Ei n-au nevoie de Domnul Isus personal, pentru că El este afară din Biserică. Ei n-au nevoie de lucrarea Lui, fiindcă sînt satisfăcuți cu lucrările lor. Ei nu au nevoie nici de Scriptură nici de Duhul Sfînt care să le arate adevărata lor stare. După evaluarea lui Hristos, ei au nevoie de tot, după a lor ei n-au nevoie de nimic.

În al șaselea rînd, laodiceanul *nu-și dă seama de starea lui adevărată*, de aceea Domnul trebuie să spună "Nu știi". Cei care vorbesc mult despre ei înșiși, se cunosc cel mai puțin pe ei înșiși. Omul care este indiferent față de Hristos, este negreșit ignorant cu privire la el însuși, pentru că noi ne putem cunoaște adevărata stare numai în lumina Domnului Hristos. În prezența harului lui Dumnezeu, descoperit în Domnul Isus, Petru spune: "sînt un om păcătos". Pavel, cel mai religios om care a călcat vreodată pe pămînt, a descoperit printr-o rază de lumină de la Hristos în slavă, că el era "cel mai mare dintre păcătoși". În lumina Lui căpătăm lumina și în afara acelei lumini totul este întunec și ignoranță.

În al șaptelea rînd, laodiceanul este *nenăscut din nou*, și astfel Domnul trebuie să spună: "ești ticălos, vrednic de plîns, sărac, orb și gol". Cu toată bogăția cu care se lăudau, cît de nenorocită și de mizerabilă era starea lor dacă, în timp ce purtau Numele Domnului Hristos, erau străini de El. Ei nu au pe Domnul Isus și n-au nimic de la El, de aceea sînt "săraci", sînt "orbi" - de aceea nu pot vedea nici o frumusețe în Domnul Hristos; sînt "goi" - fără Hristos și pasibili de judecată.

Aceasta este starea gravă a laodicenilor. Ei pot avea, într-adevăr, un loc eminent în ochii lumii, fiindcă au multe bogății pe care lumea le apreciază, dar în ochii Domnului ei nu au nimic din El afară de Numele pe care-L poartă pe nedrept. Sînt plini de ei înșiși, ocupați cu ei înșiși, mulțumiți cu ei înșiși, se bazează pe ei înșiși, sînt satisfăcuți cu ei înșiși, sînt ignoranți și preținși creștini dar nenăscuți din nou.

Este de observat că, pînă nu de multă vreme, comentatorii cărții Apocalipsei cu greutate au găsit o grupare religioasă care să corespundă exact cu starea celor din Laodicea. Ei au trebuit să se mulțumească numai cu concluzia că o astfel de biserică va apărea în ultima fază a istoriei Bisericii. Astăzi nu mai este această greutate. O clasă de oameni s-a ridicat sub numele de Modernism (sau Era nouă) în care se găsește nu numai o trăsătură deosebită a laodicenilor ci o fidelă asemănare cu starea lor gravă.

Modernismul este caracterizat printr-o totală indiferență față de slava și onoarea Domnului Hristos. Dumnezeirea Lui este tăgăduită, venirea Lui în trup luată în rîs, lucrarea Lui de ispășire

discreditată, învierea Lui respinsă. Credința sau necredința ta n-are nici o consecință spun ei. Ei mai spun că dacă nașterea Domnului Hristos dintr-o fecioară, dacă minunile și vorbele Lui, nu au nici un sens asupra rațiunii tale, poți foarte bine să le respingi - modernistul este astfel indiferent. Dar dacă modernistul este indiferent față de Hristos, el are totuși de spus multe despre el însuși, pentru că lui nu-i lipsește pretenția religioasă și aroganța intelectuală. După aprecierea credinciosului din Laodicea, el este bogat în abilitate omenească și se bucură de monopolul culturii intelectuale și de o erudiție avansată. Ei s-au îmbogățit prin acumularea tezaurului provenind de la generații de cercetări laborioase. Astfel, echipat cu înțelepciunea maturității, modernistul se angajează să critice Scriptura cu o încredere nelimitată. El presupune că știe mai mult despre Cuvântul lui Dumnezeu decât Hristos și Apostolii. El pretinde că a descoperit adevăratele surse ale Scripturii și își permite să ne spună cât poate să fie înlăturat ca fiind o legendă și cât poate fi admis ca autentic.

Autosatisfacția modernistului nu are nevoie de nimic în afara propriilor sale puteri mintale sau dincolo de raza de acțiune a propriilor sale eforturi. El nu are nevoie de dragostea lui Dumnezeu care a dat pe singurul Său Fiu; el nu are nevoie de Domnul Isus marele Mijlocitor care S-a dat pe Sine Însuși; el nu are nevoie de eficiența lucrare a Duhului Sfânt în ce privește nașterea din nou. În ochii lui nu are nevoie de nimic, când în realitate el are nevoie de tot. Un astfel de om poate să posede toată bogăția științei, dar fără Domnul Hristos el este "sărac". El poate pretinde discernământ critic, dar nereușind să vadă frumusețea care este în Domnul Hristos este un "orb". Astfel de oameni se pot învălui cu mândrie intelectuală, dar fără Hristos sînt goi și expuși judecății.

De aceea, Modernismul îmbracă exact ultima fază a Creștinătății corupte. Principiile sale fatale, au pregătit calea către "Bisericele Naționale" și au fost acceptate cu aviditate de multe secte neconformiste. Moderniștii (liberalii) conduc în multe colegii teologice și au invadat câmpul misionar; ei propovăduiesc de la nenumărate amvonuri (catedre) dețin o poziție proeminentă în conferințele religioase și sînt aplaudați de presa actuală.

Ne putem pe drept cuvînt întreba, cum trebuie întîmpinat acest rău îngrozitor? Răspunsul se găsește în:

Sfatul Domnului către laodiceeni.

Domnul nu expune numai această ultimă fază a creștinătății în toată degradarea ei, dar în minunatul Lui har îi dă și sfatul Său. Dacă vrem să știm ce are Domnul să spună înaltului critic, Modernistul, și oricărei forme religioase de necredință, trebuie să citim scrisoarea Lui către Laodicea. Care sînt deci sfaturile Domnului?

Mai Întîi, Domnul îl sfătuiește pe laodicean să *cumpere de la El*. El spune deci "Cumpără de

la Mine". Prima mare trebuință a laodiceanului este de a trata personal cu Domnul Isus (cu privire la starea lui gravă). Este vorba de un anumit mod de a cumpăra. Cei care sînt chemați să vină la Domnul Isus sînt invitați, cum spune Isaia, să "cumpere fără bani și fără plată" (cap. 55:1). Motivul pentru care laodicienii au ajuns în starea pe care o au, este descoperit în indiferența lor față de Domnul Hristos și în faptul că sînt plini de ei înșiși. Ei n-au cunoscut niciodată personal pe Domnul Isus.

În al doilea rînd, ei au nevoie de "*aur curățit prin foc*". Aurul reprezintă toată bogăția de binecuvîntări care îi este asigurată credinciosului prin moartea Domnului Isus. Bogățiile cu care se lăudau laodicienii - marile binefaceri ale oamenilor și grămada de cunoștințe cîștigate prin eforturi omenești - au un aspect impozant înaintea oamenilor, dar sînt fără valoare în ochii lui Dumnezeu. Ele nu vor sta în picioare la judecată și prin urmare nu întrunesc cerințele unui Dumnezeu sfînt care este "un foc mistuitor" (Deut. 4:24). Ca orice păcătos, laodiceanul are nevoie de "aur curățit în foc" care poate fi primit numai prin credința în Domnul Isus. Părăsindu-și bogățiile lor personale, ei trebuie să vină la Domnul Hristos cu mîinile goale, săraci și fără ajutor ca să obțină adevăratele bogății.

În vechime Avraam a căpătat sămînța făgăduită numai prin intervenția lui Dumnezeu. În ce-l privea pe Avraam, el era "un om aproape mort" (Ev. 11:12). Tot așa este imposibil pentru un păcătos să se justifice singur în ochii lui Dumnezeu prin eforturile lui personale, așa cum ar fi imposibil lucrul acesta unui mort. În măsura în care facem ceva prin care să devenim neprihăniți (prin eforturile noastre), sîntem "tot așa de buni ca un mort". În situația aceasta dovedim că sîntem cu totul închiși pentru lucrarea Domnului Hristos. Dar păcătosul, care crede în Hristos Cel înviat, este socotit justificat înaintea lui Dumnezeu pentru toate lucrurile (Fapte 13:38-39). Un astfel de om, ca și apostolul Pavel, a renunțat la neprihănirea personală, ca să poată avea neprihănirea "care vine prin credința în Isus Hristos, neprihănirea dată de Dumnezeu" (Rom. 3:22 și Fil. 3:9). El stă înaintea lui Dumnezeu într-o stare de neprihănire ca rezultat a ceea ce a făcut Dumnezeu prin Hristos la cruce și nu prin ce ar fi putut să facă omul. Starea aceasta de neprihănire este de natură dumnezeiască și nu omenească. Această stare de neprihănire este asigurată în Hristos în slavă - El este neprihănirea noastră (1 Cor. 1:30). Neprihănirea aceasta este "aurul încercat în foc".

În al treilea rînd, laodiceanul este sfătuit să obțină "*haine albe*" ca să fie îmbrăcat și să nu i se vadă goliciunea. Dacă aurul vorbește de neprihănirea divină în care credinciosul apare înaintea lui Dumnezeu, hainele albe vorbesc de neprihănirea sfinților în care se prezintă ei înaintea oamenilor. A fi gol înseamnă a fi fără Hristos înaintea lui Dumnezeu și a nu expune nimic din caracterul Domnului Isus înaintea altora. Ocuparea cu sine însuși, exaltarea de sine și satisfacerea de sine a laodiceanului sînt exact opusul desbrăcării de sine, al smereniei și al blîndeței Domnului Isus.

Înțelepciunea oamenilor și realizările intelectuale cu care s-ar putea lăuda laodicienii pot întradevăr, ca și hainele fine ale lumii distinse, să-i recomande mulțimii mari de oameni care nu cugetă, dar în ochii poporului lui Dumnezeu, astfel de lucruri nu fac decât să facă și mai evidentă goliciunea lor. Dacă numai prin venirea la Domnul Isus prin credință, obținem o stare dreaptă înaintea lui Dumnezeu - aurul încercat în foc - tot așa, numai prin cunoștința personală cu Hristos, căpătăm caracterul Lui care înlătură firea păcătoasă cu toată rușinea ei.

În al patrulea rînd, Domnul îl sfătuiește pe laodicean *să-și ungă ochii cu alifie* ca să poată vedea. "Alifia" asigură discernămîntul spiritual care poate fi căpătat numai prin credința în Domnul Hristos și prin primirea Duhului Sfînt. "Vederea" și darul Duhului Sfînt sînt legate în mod uimitor în întoarcerea la Dumnezeu a lui Saul din Tars. Anania este trimis să spună omului care a fost orbit de lumina din cer, că "Domnul Isus care ți s-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să-ți capeți vederea, și să te umpli de Duhul Sfînt" (Fapte 9:17). Saul era un om a cărei minte iscusită a fost instruită în cel mai înalt grad, și fără-ndoială, ca și laodicienii, el credea că este deplin competent ca să judece toate lucrurile. Totuși, acest om religios era atît de orb, atît de necunoscător al nevoii lui personale, atît de ignorant cu privire la Domnul Isus și la tot ce face Dumnezeu prin El, încît în momentul acela el căuta să scape pămîntul de orice purta Numele lui Hristos. Dar acest intelectual fanatic - orbit față de orice privea pe Domnul Hristos - este adus prin har în prezența Domnului Isus și îndată el a devenit orb față de orice de pe pămînt, ca să aibe ochii deschiși față de darul Duhului Sfînt. De acum încolo, el vede orice pe pămînt și în cer în puterea Duhului Sfînt. Aceasta înseamnă că "simțurile" lui sînt exersate ca să deosebească binele și răul. El vede ce este după voia lui Dumnezeu, pentru că este călăuzit de Duhul Sfînt ca să vadă totul în relație cu Hristos.

Laodicienii încrezîndu-se în capacitatea închipuită a minții omenești, neglijează pe Hristos, singurul de la care pot primi ungerea Duhului. Încrederea în sine și indiferența față de Domnul Isus i-a lăsat într-o totală orbire duhovnicească. Dar, scriind credincioșilor, apostolul spune: "Voi fraților, nu sînteți în întunec" (1 Tes. 5:4). "Altă dată erați întunec, dar acum sînteți lumină în Domnul" (Ef. 5:8). Ungerea pe care am primit-o în Domnul Hristos rămîne în noi și ne dă putința de a "cunoaște toate lucrurile" (1 Ioan 2:20, 27).

Acestea sînt deci sfaturile Domnului către laodiceni. Oricum, El nu se mulțumește numai să-i sfătuiască și apoi să-i lase să meargă pe drumul lor, pentru că sfatul Domnului este urmat de:

Felul cum tratează Domnul cu laodicienii.

În ciuda stării grave a laodicienilor, ei încă poartă numele Domnului Hristos și altădată au stat ca martori ai lui Hristos în lume. Deci Domnul poate să le spună: "Eu mustru și disciplinez pe toți aceia pe care-i iubesc". El zăbovește în dragoste față de laodicienii care sînt satisfăcuți cu ei înșiși,

ca în zilele de odinioară când, din dragoste, plîngea pentru Ierusalimul cu "neprihănirea" lui proprie. Totuși nu este vorba de dragostea gingașă care-și găsește plăcerea în obiectul iubit, ci mai degrabă o dragoste de milă, care este constrînsă să mustre și să disciplineze. Dacă n-a venit vremea când El va trebui să-i respingă cu desgust, El va încerca întîi să-i cîștige cu dragoste și să-i ridice cu muștrare. Dacă ei își împietresc inimile **față** de dragostea inimii Lui și cugetul față de muștrarea gurii Lui, atunci El va căuta să-i trezească prin pedeapsa Sa. Se poate ca atunci când, smeriți sub pedeapsă, unii din laodicienii mulțumiți cu ei înșiși să înțeleagă că speculațiile minții lor, pregătirea intelectuală și gîndirea modernă să nu le aducă nici o mîngîiere în necaz, să nu le ușureze cugetele încărcate, să nu le ofere nici un balsam pentru inima lor zdrobită și nici un sprijin în ceasul morții. Fără Domnul Isus și adevăratele Lui bogății, ei erau într- adevăr "ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi". Dacă prin felul cum lucrează Domnul în dragoste, un laodicean este adus la pocăință, el realizează imediat:

Harul Domnului față de laodicean.

Starea în care se găsește laodiceanul provoacă desgustul Lui, dar ei ca oameni, atrag harul Lui plin de grijă. Dacă am cunoaște atitudinea pe care o ia Domnul față de păcătoșii religioși și satisfăcuți cu ei înșiși, care în aceste zile din urmă se mîndresc în necredincioșia și gîndirea lor modernă, am înțelege mai bine harul minunat al cuvintelor Lui: "Iată Eu stau la ușă și bat". Cuvintele acestea vorbesc în adevăr de culmea păcatului laodicienilor, pentru că ei țin pe Domnul Isus afară, dar ele vorbesc și de nemărginitul Lui har, pentru că El stă afară la ușă și bate ca să fie primit înăuntru. Ei pot închide ușa pentru El, dar nu pot închide inima Lui pentru ei. Dacă ei Îi lasă afară cu totală indiferență, El va aștepta la ușa lor cu o desăvîrșită răbdare. El nu bate o dată sau de două ori și apoi se retrage, ci El poate spune: "Iată eu stau în picioare la ușă bătînd" (J.N.D.). El bate și va continua să bată pînă cînd ziua harului s-a terminat. (O, ziua aceasta a harului pe care Tu o amîi mereu, doar, doar...!)

Vai de aceia care resping un astfel de har, și își țin ușa închisă și blocată în fața Mîntuitorului care așteaptă. Harul respins trebuie să sfîrșească în executarea judecății. Respingînd pe Domnul Hristos, ei vor fi aruncați afară de El, pentru a dovedi solemnitatea îngrozitoare a acelor cuvinte irevocabile: "Fiindcă Eu chem și voi vă împotriviți, fiindcă Îmi întind mîna și nimeni nu ia seama, fiindcă lepădați toate sfaturile Mele și nu vă plac muștrările Mele, de aceea și Eu voi rîde cînd veți fi în vreo nenorocire, Îmi voi bate joc de voi cînd vă va apuca groaza, cînd vă va apuca groaza ca o furtună și cînd vă va învălui nenorocirea ca un vîrtej, cînd va da peste voi necazul și strîmtorarea. Atunci Mă vor chema și nu voi răspunde; Mă vor căuta și nu Mă vor găsi. Pentru că au urît cunoștința și n-au ales frica de Domnul, pentru că n-au iubit sfaturile Mele și au nesocotit toate muștrările Mele. De aceea se vor hrăni cu roada căilor lor și se vor sătura cu sfaturile lor" (Prov.

1:24-31).

Se poate ca vreunul, adus la pocăință, să audă glasul Domnului și să deschidă ușa. (Dar lucrul acesta nu se aplică unei adunări întregi care Îl ține pe Domnul Isus afară cu toată forma ei religioasă, ci numai aceloră - individualul - care se găsesc în acea adunare și gem în sufletul lor de starea generală a adunării. De asemenea, cuvintele Domnului Isus: "Iată Eu stau la ușă și bat" indică acum, în zilele din urmă, cât de necesară este părtășia personală cu El. n.tr.)

Un astfel de laodicean se va bucura de:

Prezența Domnului Hristos Însuși.

Lucrarea lui Dumnezeu în suflet, duce la pocăință și face ca glasul Lui să fie auzit și auzirea credinței va deschide inima ca să-L primească. Adevăratul răspuns la toată necredințioșia, lărghețea și mulțumirea de sine a Modernismului, nu constă în a da înapoi de la ortodoxismul crezurilor, ci a lăsa pe Domnul Hristos să intre în inimă! Răspunsul la Modernism, ca și ferirea de orice ar conduce la el, se găsește în Hristos însuși și în alipirea inimii de El. Ce binecuvântare bogată urmează când Domnul Isus Își are locul Lui în inimă. Domnul poate atunci să spună: "Voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine".

"Dacă las pe Hristos să-Și aibe locul Lui în afecțiunile mele", a spus cineva, "cu adevărat, El va simți cu mine în lucrurile mele și mă va conduce în părtășia cu lucrurile Lui, și rezultatul practic este că eu câștig cea mai binecuvântată și intimă cunoaștere a Lui Însuși". Ce minunat se vede lucrul acesta în grupul mic al ucenicilor care, în camera de sus, au participat la ultima cină cu Domnul în mijlocul lor. El îi face să se simtă în prezența Lui ca la ei acasă, în mod atât de deplin încât Ioan poate să-și plece capul pe pieptul Lui. El pătrunde în toate problemele lor, spunând parcă: "Cunosc puterea lui Satan împotriva voastră, cunosc prefăcătoria lui Iuda care Mă va vinde cu o sărutare, cunosc slăbiciunea lui Petru care se va lepăda de Mine cu jurământ". Dar "să nu vi se tulbure inima, aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine". El știe că în lume ei vor avea necazuri; dar El le spune: "Îndrăzniți, Eu am biruit lumea". El știe că lumea îi va urî, dar El le spune: "dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urît înaintea voastră". El știe că lumea îi va prizoni, dar El le spune: "vă vor face lucrurile acestea pentru că ei n-au cunoscut pe Tatăl, nici pe Mine". El știe că ei sînt cuprinși de întristare pentru că El îi părăsește și totuși, El poate să le spună "vouă vă este de folos că Mă duc".

În această stare de tandră apreciere și înțelegere față de ai Săi, El a cinat cu ei. Ba mai mult, El îi conduce în această intimă cină cu El. El nu numai că simte cu ei în toate situațiile lor, dar îi introduce în părtășia cu El în lucrurile Lui. El le îndreaptă gândurile către casa Tatălui și către inima Tatălui. El vorbește de un nou cerc al dragostei care include pe "prietanii" Lui, unde pacea Lui este o pricină de bucurie, dragostea Lui cunoscută, poruncile Lui păstrate cu grije și în care bucuria Lui

rămîne. El le spune că va veni Unul, adică Duhul Sfînt, care îi va călăuzi în tot adevărul, și le va vorbi despre lucrurile viitoare. El va lua din lucrurile Domnului Isus și le va descoperii ucenicilor. Și atunci înțelegem ce vrea El să spună cînd le zice că va cina cu ei (Apoc. 3:10), cum cinase înainte de răstignirea Sa.

Tot așa este și în zilele noastre. Un singur credincios care deschide inima Domnului Isus găsește pe Unul care, cu o tandrețe nemărginită și cu o desăvîrșită înțelegere și compasiune, intră în toate lucrurile lui, în timp ce este introdus în cercul intereselor Domnului. Astfel că, deși el, ca individ, deschide ușa Domnului Hristos, totuși nu este lăsat singur sau independent de ceilalți credincioși, ci este călăuzit să caute interesele lui Hristos, în societatea acelor care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.

În timp ce urmărim căile în care lucrează Domnul Isus cu laodicienii, nu putem să nu ne minunăm și să nu Îl adorăm cînd vedem dragostea Lui desăvîrșită și înțelepciunea care poate menține adevărul și totuși să arate atîta har față de păcătoși. În totală credincioșie față de adevăr, Domnul dă pe față starea lor și îi sfătuiește cu o înțelepciune nemărginită să cumpere de la El Însuși aur încercat prin foc, haine albe, și alifie pentru ochi. Urmărind dezvăluirea stării lor spirituale și eficiența sfaturilor Lui, Domnul îi tratează cu mustrare și disciplină; și dacă, în situația aceasta, vreunul se pocăiește, Domnul se descoperă ca Acela care este gata să binecuvinteze. În concluzie, dacă aude cineva glasul Lui și deschide ușa, El Însuși se manifestă prin milă, bunătate și părășie. În felul acesta privirea noastră este încîntată de:

Adevărul lui Hristos care expune starea cuiva

Înțelepciunea lui Hristos care sfătuiește

Dragostea lui Hristos în felul cum lucrează

Harul lui Hristos care așteaptă să binecuvinteze.

Desfătarea lui Hristos de a se manifesta pe El Însuși.

Așa cum în zilele de culminare a apostaziei iudaice, întunericul crucii a fost luminat de dragostea lui Dumnezeu, tot așa în aceste zile din urmă ale creștinismului formal, pe fondul întunecat al necredinței religioase moderne iese în evidență slava Domnului Hristos.

Desfătarea în prezența Domnului Isus pregătește calea pentru biruitor. A birui răul unei așa de mari mulțimi care se dă drept creștină și care amenință atît de mult lumea, nu este o realizare minoră. Puterea unei astfel de biruințe se află numai în părășia cu Domnul Isus și așa învățăm că El este Marele Biruitor care poate să spună: "după cum și Eu am biruit și M-am așezat cu Tatăl Meu pe scaunul Său de domnie". Către sfîrșitul lucrării Lui pe pămînt, Domnul a putut spune ucenicilor Săi: "Eu am biruit lumea". Cu adevărat, lumea pe care a biruit-o Domnul era "lumea iudaică" - a falsei religii lumești, cu neprihănirea ei personală, în cea din urmă și mai întunecată zi

a ei (ziua cînd lumea religioasă iudaică a omorît pe Domnul Isus). Acela care a cinat cu Domnul Hristos, biruiește lumea creștină în ultimile ei zile de întuneric, în starea de căldicei și de satisfacție de sine. Rezultă că biruitorul judecînd starea spirituală a laodiceanului se desparte de ce este rău și iese afară unde se află și Domnul Isus Hristos. El iese afară din tabără la Hristos, ca să poarte ocară Lui. Dar cel care poartă ocară Lui, împărtășește slava Lui, așa cum El Însuși spune: "Celui ce va birui îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie". Ziua aceea va veni cînd prețuirea Domnului Hristos pentru biruitor va fi expusă în fața lumii, așa după cum prețuirea Tatălui pentru Domnul Isus ca Marele Biruitor, este dovedită prin locul pe care-L ocupă El pe scaunul de domnie al Tatălui.

Scrisoarea se încheie cu o nespus de importantă chemare către acela care are urechi de auzit, ca să asculte ce spune bisericilor Duhul. Nu toți sînt neapărat de tip "laodicean" în înțelesul deplin, dar toți sînt în primejdia de a avea duhul de laodicean și de aceea credinciosul este înștiințat să asculte de glasul Duhului. Cel ce aude va judeca orice tendință de indiferență față de Domnul Isus, de satisfacție de sine și de pretenții de superioritate. El se va feri de tot ce în curînd va fi vărsat din gura Domnului Hristos și astfel va face loc pentru Hristos ca să cîneze cu El în ziua lepădării Lui în timp ce așteaptă să împărasească cu El în ziua cînd va fi slăvit în ai Săi.

SECȚIUNEA III - Domnul Hristos slăvit în Biserica Sa.

Introducere

Secțiunea aceasta are două părți: prima parte intitulată "Nunta Mielului" și partea a doua intitulată "Slava Miresei".

Prima parte ne introduce în viitor, prin descoperirea lui Dumnezeu, ca să ne arate mai întîi totală nimicire a falsei "biserici" (Babilonul) și apoi ne prezintă căsătoria Mielului. Astfel adevărata Biserică, Mireasa lui Hristos, va fi prezentată Mirelui - Domnul Isus - o Biserică slăvită, fără pată sau zbîrcitură sau altceva de felul acesta. Mireasa apoi va fi îmbrăcată în in subțire, strălucitor și curat, care reprezintă faptele neprihănite, făcute acum din dragoste pentru Domnul Hristos. Orice facem pentru El acum va fi expus în ziua slăvită de atunci! Ce gînd minunat! Nunta Mielului ne conduce apoi direct în partea a doua a acestei secțiuni.

În partea a doua ni se arată Ierusalimul cel sfînt. Acesta nu este propriu zis un oraș, ci un simbol, o prefigurare a Bisericii în timpul Împărăției de o mie de ani, cînd va fi expusă în fața lumii spre slava Domnului Isus. În această prefigurare, Biserica va avea o strălucire, o desăvîrșire care va depăși cele mai înalte așteptări ale noastre. Orașul acesta este apoi descris foarte frumos, verset cu

verset și în contrast cu falsa biserică văzută și ea sub simbolul unui oraș, Babilonul. Ni se arată că în Ierusalimul ceresc nu este nimic întinat și apoi ne este îngăduit să ne delectăm cu binecuvântările care sînt acolo; binecuvîntări care ne așteaptă pe fiecare din noi care cunoaștem personal pe Domnul Isus Hristos ca Mîntuitor și Domn!

PARTEA 1 - Nunta Mielului (Apocalipsa 19:1-9)

În Apocalipsa capitolul 18 ne este îngăduit să vedem distrugerea finală a sistemului Papal corupt¹. Multe sute de ani a pretins că este Biserica lui Hristos și reprezentanta lui Dumnezeu pe pămînt. Și în realitate, a înșelat națiunile de-a lungul veacurilor și a stropit pămîntul cu sîngele sfinților.

Neobișnuitele caracteristici ale acestui sistem corupt sînt rezumate în versetele 23 și 24 ale acestui capitol.

Acolo citim: "... negustorii tăi erau mai marii pămîntului". În timp ce se dă drept Biserica - Mireasa lui Hristos - falsifică în întregime adevărul Bisericii, fiind caracterizată prin "negustori" și "pămînt" în loc de "credință" și "cer". Pretinde că acordă orice binecuvîntare spirituală în schimbul banilor plătiți bisericii; în locul propovăduirii credinței în Hristos Cel viu, mîntuirea, iertarea și cerul însuși pot fi cumpărate cu aur. Face negustorie cu sufletele și trupurile oamenilor (vs. 13).

Apoi citim: "toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta". În loc să fie stîlpul și temelia adevărului și să anunțe păcătoșilor harul lui Dumnezeu, a amăgit cu tot felul de aberații mistice și a vrăjit lumea cu muzică, artă și cu orice născociri posibile care atrag poftele cărnii, pofta ochilor și slava deșartă a vieții.

În final citim: "Și în ea a fost găsit sîngele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost junghiați pe pămînt". În loc să-i ocrotească, ea a prigonit pe sfinți. În loc să le vorbească păcătoșilor din Cuvîntul Vieții, a adus moartea sfinților care trăiau.

Avem deci aici un sistem care pretinde a fi Biserica lui Dumnezeu și care este caracterizat prin lăcomie de bani, nu prin credință; pămîntesc nu ceresc; care amăgește cu tot felul de rătăcirii în loc să lumineze prin adevăr; care prigonește în loc să protejeze și aduce oamenilor moartea în loc să le aducă viața.

Sute de ani Dumnezeu a suferit această biserică coruptă, dar la urmă va veni ziua judecății - ceasul pustiirii - în care ea va fi distrusă cu o rapidă și copleșitoare nimicire. "Pentru că Domnul Dumnezeu care a judecat-o este puternic".

După judecata ei urmează pe pămînt "plîns și bocet"; dar cerul, cu toți sfinții, apostolii și

proorocii, sînt chemați să se bucure. Răspunsul la această chemare se vede în primele versete ale capitolului 19. Ioan aude "în cer în un glas puternic ca de mulțime multă, zicînd: "Aleluia! Mîntuirea, slava și puterea sînt ale Dumnezeuului nostru". Mîntuirea, gloria și puterea pe care Babilonul și le-a arogat, îi aparțin veșnic Domnului Dumnezeuului nostru.

De altfel, judecata acestui sistem fals este răzbunarea lui Dumnezeu. Judecățile Lui sînt "drepte și adevărate" (vs. 2). Judecata Babilonului este demonstrația publică că, de-a lungul veacurilor Dumnezeu n-a fost indiferent nici față de corupțiile acestui sistem religios nici față de prigonirile sfinților Săi. Judecata va fi în funcție de adevărul cu privire la toate corupțiile și prigonirile, așa cum au fost văzute de ochiul lui Dumnezeu care cercetează totul. Cerul se bucură că se întîmplă astfel. Cerul își unește prin acel "Aleluia" asentimentul la judecățile lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu va avea o neînreruptă mărturie despre judecata copleșitoare a acestei false biserici, pentru că citim: "Și fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor" (vs. 3). Biserica Papală apare mare astăzi în ochii oamenilor, dar în anii care vor veni, singura urmă că a existat vreodată va fi fumul chinului ei, care de-alungul Împărăției de o mie de ani va purta mărturia despre soarta ei irevocabilă și despre ura sfîntă a lui Dumnezeu împotriva păcatelor ei.

Cerul întreg răspunde la chemarea de a se bucura de căderea Babilonului. Apoi un cerc mai restrîns - cei douăzeci și patru de bătrîni și cele patru făpturi vii - încep să laude. Ei nu comentează judecata curvei celei mari. Este adevărat că ei spun "Amin" la tot' ce a făcut Dumnezeu, dar ei sînt ocupați numai cu Dumnezeu Însuși. Deci ei se aruncă cu fața la pămînt și se închină lui Dumnezeu care stă pe scaunul de domnie și zic: "Amin; Aleluia".

Apoi, în cele din urmă, vorbește un glas ieșit din scaunul de domnie zicînd: "Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui și voi care vă temeți de El, mici și mari"! Prima chemare pentru a lăuda a fost către "sfînți, apostoli, și prooroci" ca să se bucure de judecata curvei celei mari; a doua chemare este pentru cerul întreg: "Lăudați pe Dumnezeul nostru". Pentru prima chemare a fost un răspuns bucuros, dar este enorm depășită de volumul copleșitor de laudă care a răsunat la a doua chemare venită din scaunul de domnie, pentru că Ioan spune: "Și am auzit un glas de mare mulțime, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, zicînd: "Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a început să împărătească. Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm slavă, fiindcă a venit nunta Mielului și soția Lui s-a pregătit" (cap. 19:6-7).

În această mare izbucnire de laudă, avem sărbătorirea a două evenimente extraordinare pe care le-au așteptat veacurile:

Instaurarea Împărăției Domnului Hristos.

Nunta Mielului.

Aceste două mari evenimente au așteptat îndepărtarea falsei biserici care necinstise atîta

vreme pe Domnul Isus, în timp ce pretindea că lucrează în Numele Lui, care lăsase deoparte lucrarea Lui, în timp ce făcea paradă de simbolul crucii Sale; care înșelase neamurile, în timp ce pretindea că dă mîntuirea și care corupsese creștinătatea cu tot felul de aberații, în timp ce pretindea că menține adevărul, care hărțuise pe sfinți pînă la moarte în timp ce pretindea că arată calea vieții. Simbolizată ca "cetatea cea mare", ea a împărășit peste împărății pămîntului. Ca și "curva cea mare" ea s-a prefăcut ca fiind Mireasa lui Hristos. Împărăția ei luînd sfîrșit și pretențiile fiind înlăturate, a fost pregătită îndată calea pentru Împărăția Domnului Isus Hristos și pentru nunta Mielului.

În curînd cerurile se vor deschide pentru ca să vină Domnul Isus și să împărătească pe pămînt ca Împărat al împărățiilor, dar înainte de a împărății pe pămînt este nunta în cer. Nunta Mielului deci trebuie să aibe loc înainte de a domni ca Împărat.

Aici ne putem opri și contempla minunata istorie a Mielului. Patriarhii, proorocii și apostolii au vorbit despre suferințele Mielului în timpuri și modalități diferite. Avraam, în ziua cînd a adus pe Isaac ca jertfa, a prevăzut venirea Mielului pregătit de Dumnezeu ca să sufere ca ardere de tot. Isaia, la vremea lui, cu o viziune mai clară și mai apropiată, a vorbit despre o supunere desăvîrșită a Mielului în ziua suferinței Lui. Și cînd, în cele din urmă, Mielul a venit pe pămînt, Ioan Botezătorul, înainte mergătorul, privind la Domnul Isus, a putut să spună: "Iată Mielul lui Dumnezeu," și să proorocească despre efectul binecuvîntat al suferințelor Lui, extins la toată lumea: "... care ridică păcatul lumii". Și cînd suferințele acelea s-au împlinit, apostolul Petru poate să încredințeze pe cei aleși că ei sînt răscumparați "cu sîngele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană". Ioan, din închisoarea din Patmos, ne transportă în viitor și ne arată lucrurile care vor veni. Și în compania lui, trecem prin ușa deschisă a cerului, ca să vedem acolo marea oștire a celor răscumparați, și zece mii de ori zece mii de ființe îngerești și în mijlocul scaunului de domnie... "un Miel care părea junghiat". Și în sfîrșit, puțin mai tîrziu, Ioan, după ce ne-a arătat slava Mielului, ne conduce la nunta Mielului.

Dacă patriarhii, proorocii și apostolii au prevăzut și au vorbit despre suferințele Mielului, tot astfel multe scene de căsătorie au prefigurat căsătoria Mielului. Căsătoria lui Isaac vorbește de dragostea deplină pe care o găsește el în mireasa lui. Căsătoria lui Iosif vorbește de răsplata pe care a găsit-o în Asnat, pentru truda și greutățile pe care le-a avut. Căsătoria lui Boaz vorbește de faima pe care a cîștigat-o cu prilejul unirii lui cu Rut.

În felul acesta prin proorocie și prin diferite ilustrări, Dumnezeu a păstrat totdeauna înaintea noastră imaginea Mielului și a căsătoriei Mielului, suferințele și slava care va urma; pentru toate aceste scene de căsătorie vom avea împlinirea slăvită în ziua cea mare a Nunții Mielului. Domnul Hristos, adevăratul Isaac, așteaptă în slavă ziua aceea. Noi, ca și Rebeca, ne îndreptăm către acea zi, în tovărășia Unui Slujitor, traversînd pustia acestei lumi sub călăuzirea Duhului Sfînt. Cînd în

sfișit va veni nunta Mielului, atunci într-adevăr Mielul care a suferit va găsi în Biserică - Mireasa Lui - o răsplată a suferințelor și trudei Lui, și prin care slava Lui va fi fără seamăn, pentru că în ziua nunții, mulțimea aceea mare, ca glasul unor "ape multe" și a multor tunete, va proclama faima Lui și va sărbători lauda Lui.

Putem deci să privim, peste vremea de acum - când Mireasa este sfințită și curățită și hrănită și îngrijită - către ziua când Biserica va fi prezentată Mirelui ca o Biserică slăvită, fără pată și fără sbîrcitură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără vină.

Ni se spune apoi că "ea s-a pregătit" indicînd prin aceasta că judecata de la scaunul de domnie al lui Hristos a trecut. Tot ce, în timpul călătoriei ei prin pustiul acestei lumi, a fost nepotrivit față de Hristos, nu numai că a fost ispășit prin suferințele Domnului, dar a fost revăzut în prezența Lui, la scaunul Lui de judecată. Acolo orice problemă a fost rezolvată; orice greutate îndepărtată și Mireasa cunoaște pe deplin gîndul Lui cu privire la fiecare amănunt al căii ei pe pămînt; de atunci înainte, devine un singur gînd cu El în toate privințele. Astfel, tot ce n-a fost de la Hristos a fost judecat și ce a fost de la El rămîne aprobat și spre plăcerea Lui. Nimic din ce aparține trecutului, nu se va ridica să arunce vreo umbră peste scena minunată a nunții Mielului sau să tulbure bucuria deplină a acelei zile.

De altfel ni se spune despre împodobirea Miresei, după cum citim: "Și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat. Inul subțire sînt faptele neprihănite ale sfinților" (vs. 8). Și cealaltă femeie, Babilonul, se îmbrăcase cu in subțire (18:16) - dar era cumpărat de la negustori și ea "s-a slăvit pe sine însăși", pe cînd Miresei, inul subțire "i s-a dat". Podoabele Miresei vorbesc de faptele sale care i-au fost date ca un har. Privite din afară, multe fapte de neprihănire pot arăta la fel, fie că sînt făcute de credincioși sau necredincioși și totuși motivul sau pricina care le-a generat să fie cu totul diferit. Faptele de "neprihănire" ale falsei femei aveau un motiv legalistic și egoist. Faptele neprihănite ale sfinților sînt făcute din dragoste pentru Domnul Isus.

Domnul Hristos are plăcere Să-Și vadă Mireasa îmbrăcată cu o mantie care vorbește despre dragostea Miresei Lui față de El. Ferice de noi dacă realizăm că orice faptă, pe care o facem din dragoste pentru Domnul Isus Hristos, este o cusătură a mantiei în care vom apărea în slavă spre desfătarea inimii Lui. Ce bucurie să știm că deși noi putem fi fără importanță în lume, nebăgați în seamă, disprețuiți și neînțeleși, totuși orice faptă cît de mică, făcută din dragoste pentru Hristos, va fi în cele din urmă arătată într-o zi de slavă. Nici un pahar de apă rece dat unuia din micuții Lui, nu va fi uitat de Domnul Isus. Tot ce a fost făcut pentru El, tot ce s-a cheltuit pentru El, orice din lumea aceasta la care s-a renunțat pentru El, totul va fi amintit în ziua slavei. Fapta grijulie a unei inimi iubitoare care s-a îngrijit să-i pregătească un loc unde să se odihnească, masa care Îi era pregătită în Betania, mirul de nard vărsat pe picioarele Lui în vremea cînd era respins, mărturisirea

tîlharului care murea în ziua răstignirii Lui și dragostea cu care a fost îndemnat să intre în casa din Emaus în ziua învierii Lui, toate vor fi amintite în ziua slavei Lui. Lacrimile pe care dragostea le-a vărsat pentru El (sau pentru frații Lui), suferințele purtate pentru Numele Lui, ca și orice răspuns la dorința Lui "Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea", toate vor fi amintite în ziua slavei, pentru că "înul subțire sînt faptele neprihănite ale sfinților". Totuși să ne amintim iarăși că toate vor fi roada harului Său, pentru că Miresei "i s-a dat să se îmbrace cu în subțire".

Îmbrăcămintea pe care o vom purta atunci este țesută acum. Haina pe care o vom îmbrăca cu bucurie în prezența Domnului Hristos în ziua slavei este țesută prin necazurile de pe pămînt în vremea cînd El a fost disprețuit de oameni. Necazurile pe pămînt, încercările pe cale, drumurile aspre, zilele întunecoase, îngrijorările și slăbiciunile, sînt folosite pentru încercarea credinței noastre pentru a atrage toate harurile Domnului Isus Hristos. Blîndețea și smerenia, răbdarea și gingășia, harul și dragostea Domnului Isus pe care încercarea credinței le-a atras, sînt lucrate în urzeala și bătătura hainei pe care o vom purta în ziua nunții Mielului. Și atunci cîntarea noastră va fi: Țesătura timpului nostru a fost țesută de El Cu milă și cu judecată; Și totdeauna roua întristărilor A strălucit prin dragostea Lui. Bindecuvîntăm mîna care le-a călăuzit, Bindecuvîntăm inima care le-a plănuit, Cînd vom fi întronați unde sălășluiește slava, În țara lui Emanuel.

În felul acesta sîntem purtați către ziua nunții Mielului. Scena aceasta este numai sugerată și nu descrisă, pentru că nu este nici un loc în Apocalipsa care să dezvăluie scenele dinlăuntru ale slavei. În raiul lui Dumnezeu sînt lucruri care nu se pot spune și care nu pot fi înțelese de cei care sînt încă în trupuri muritoare. S-a spus destul ca să ne facă inima să tînjească după ziua nunții Mielului: ziua propusă din veșnicie în sfaturile lui Dumnezeu, prefigurată în multe scene de căsătorie și prevestită mai dinainte de către prooroci și apostoli, ziua către care se îndreaptă Biserica pe pămînt și pe care Domnul Isus o așteaptă în cer; ziua plină de bucurie a inimii Lui.

Cînd, în sfîrșit ziua va apare, va fi sărbătorită cu ospăț; nu va fi numai nunta, dar și cina nunții Mielului. Va fi cu adevărat ziua de bucurie a inimii Lui, și vor fi chemați și alții să împărtășească bucuria și veselia sărbătorii. Ei nu vor fi acolo ca Mireasa Mielului ci ca invitați la sărbătoare. Ei nu sînt ostile de îngeri de vreme ce "sînt chemați". Îngerii care și-au păstrat starea de la început nu sînt caracterizați ca "chemați"; "chemarea" este adresată oamenilor care au căzut de la slava lui Dumnezeu ca să fie introduși în slava lui Dumnezeu. Astfel de oameni sînt o mare oștire, chemați prin harul lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor dinaintea crucii. Ei nu vor face parte din Mireasa Domnului Hristos, dar ca și aceia care însoțesc pe fata Împăratului, vor fi aduși și ei la Împărat. "Ele vor fi aduse în mijlocul bucuriei și veseliei și vor intra în palatul împăratului" (Ps. 45:13-15).

Oricum, fie ostile îngerești, sau Mireasa, sau invitații chemați să ia parte la cină, ei vor fi cu

toții uniți ca să slăvească pe Miel. Ca glasul multor ape și ca glasul unor tunete puternice, ei spun: "să ne bucurăm și să ne veselim, și să-I dăm cinste".

PARTEA 2 - Slava Miresei (Apocalipsa 21:9; 22:5)

Apocalipsa se încheie cu viziunea Sfintei Cetăți - Noul Ierusalim. Pentru a realiza înțelesul ei, trebuie de la bun început, să ne scoatem din minte gândul întreținut de sentimentul că sfânta cetate este o descriere literală a casei veșnice a credincioșilor. Într-o carte în care toate celelalte viziuni sînt simbolice, este nepotrivit ca, în viziunea aceasta, simbolurile să fie considerate ca o descriere literală. Cetatea, s-a spus în mod clar că este "Mireasa Mielului, soția Lui"; prin urmare este clar că Cetatea este un simbol al Bisericii în slavă. Totuși, din multe amănunte, socotim că nu este numai un simbol al sfinților înșiși, ci mai degrabă o descriere simbolică a Bisericii în slavă precum și a casei ei veșnice.

De altfel, în timp ce tot ce caracterizează Cetatea va rămîne fără-ndoială pentru veșnicie, totuși este o viziune a Bisericii în relația ei cu pămîntul în timpul celor o mie de ani ai Împărăției. Menționarea neamurilor, a împăraților pămîntului și nevoia de vindecare ar dovedi suficient că Cetatea este o imagine a Bisericii ca fiind centrul ceresc al guvernării lumii care va veni.

Înainte de a căuta să interpretăm vedenia aceasta, ar fi bine să ne amintim de deosebirea dintre adevărul despre Biserică așa cum este prezentat de apostolul Pavel și de cel prezentat de apostolul Ioan. Pavel, în învățătura lui ne transportă totdeauna în cer, pe cînd Ioan aduce cerul pe pămînt. Astfel, lucrarea lui Pavel prezintă Biserica înaintea lui Dumnezeu în cer. Dacă vorbește de Mireasă, el nu trece dincolo de momentul înfățișării ei înaintea lui Hristos cel slăvit. Ioan ne duce la un stagiul mai îndepărtat și ne vorbește nu numai de nunta Mielului - cînd Biserica va fi prezentată Domnului Hristos spre suprema Lui satisfacție și bucurie, dar ne vorbește și de slava Miresei cînd ea va fi expusă înaintea lumii spre slava Domnului Isus. Fiind deplin mulțumit cu Biserica la nunta Mielului, Domnul Hristos va fi slăvit înaintea lumii, în Biserică.

Astfel Cetatea cerească prezintă Biserica, nu în relația ei cu Domnul Isus, ca Mireasă, ci în slava ei așa cum este expusă în fața lumii ca centru al binecuvîntării și guvernării pentru slava lui Hristos. Mai departe putem să adăogăm că, deși Ioan prezintă Biserica "coborînd din cer", el nu o vede coborînd pe pămînt. Va fi arătată în relația cu pămîntul, ca o mărturie pentru Dumnezeu, pentru slava Domnului Hristos și pentru binecuvîntarea națiunilor care vor umbla în lumina ei, dar nu se spune că Biserica va fi pe pămînt în timpul împărăției de o mie de ani.

Mai departe, citind despre descrierea Bisericii în slavă, nu se poate să nu realizăm contrastul solemn care este prezentat de Biserică în trecerea ei prin această lume așa cum este prezentată în

Apocalipsa 2 și 3. În scrisorile către cele șapte Bisericii la începutul Apocalipsei, vedem ruina Bisericii sub răspunderea omului; în Cetatea cea sfântă, la sfârșitul Apocalipsei, avem slava Bisericii după sfaturile lui Dumnezeu.

Este semnificativ faptul că ruina Bisericii, în responsabilitatea ei, a început la Efes unde lucrarea apostolului Pavel a culminat în desfășurarea celor mai înalte învățături ale creștinismului. Înaintea apostolului erau două mari obiective: întâi să lege inimile sfinților de Hristos în slavă, după cum spune el: "pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată" (2 Cor. 11:2). Al doilea, ca sfinții pe pământ să fie martori credincioși ai lui Hristos, "fără vină și curați, copii ai lui Dumnezeu neîntinați, în mijlocul unui neam ticălos și stricat în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții" (Fii. 2:15-16). Astfel, apostolul s-a ostenit ca sfinții să fie caracterizați prin dragoste și lumină - dragoste față de Domnul Hristos și lumină înaintea lumii. Cuvintele "dragoste" și "lumină" sînt în adevăr caracteristice epistolei către Efeseni. El caută ca noi să fim înrădăcinați și întemeiați în dragoste și să cunoaștem dragostea lui Hristos care întrece orice pricepere; apoi el spune că noi sîntem "lumină în Domnul" și ne îndeamnă "să umblăm ca niște copii ai luminii".

În cea dintîi scrisoare către cele "șapte Biserici", în Apocalipsa 2, aflăm cum Biserica din Efes a falimentat în păstrarea dragostei pentru Domnul Isus și a luminii față de lume. Domnul a trebuit să spună Efesului: "Ti-ai pierdut dragostea dintîi", și atrage atenția adunării că dacă nu se pocăiește, le va lua sfeșnicul. Dacă prima lor dragoste pentru Domnul Hristos s-a pierdut, a încetat și lumina lor în fața lumii. Avem deci aici începutul ruinei în care a căzut Biserica - pierderea afecțiunii de Mireasă a lui Hristos cu rezultatul inevitabil al pierderii luminii în fața lumii.

Realizînd ruina, vedem îndată harul care a fost dat, prin viziunea Cetății, în așa fel, ca să putem fi încurajați să privim dincolo de ruină și să vedem Biserica prezentată Domnului Hristos în plinătatea dragostei la nunta Mielului și încă, puțin mai departe, să privim Biserica ca pe sfîntă Cetate, strălucind în lumina Mielului - reflectînd slava Mielului, iar națiunile umblînd în lumina ei.

Să ne amintim că aceste vedenii cu privire la Cetatea cea sfîntă, Biserica, nu sînt desfășurate înaintea noastră numai pentru încurajare, nici numai ca să ne ocupăm mintea cu ceea ce este nespus de binecuvîntat, ci și pentru ca lumina aceea care va veni odată, să poată fi reflectată asupra umbletelor noastre de acum. În cetate vedem realmente expus în mod desăvîrșit, ce a dorit să pună în valoare Dumnezeu în Biserică, din punct de vedere moral, în timpul trecerii ei prin lumea aceasta.

Îngerul și Muntele (vs. 9)

Nu fără motiv Duhul lui Dumnezeu ne-a transmis în mod special că unul din cei șapte îngeri

care țineau cele șapte potire pline cu cele șapte nenorociri, era acela care a fost delegat să-i arate lui Ioan slava Miresei, soția Mielului sub simbolul unei cetăți. Întorcându-ne la Apocalipsa 17:1 vedem de asemenea pe unul din cei șapte îngeri care i-a arătat lui Ioan judecata curvei celei mari, simbolul Babilonului. Astfel, Dumnezeu ne atrage atenția asupra contrastului dintre Babilonul cel mare și Ierusalimul cel sfânt. În una din aceste cetăți totul este al omului și nimic al Domnului Hristos, în cealaltă totul vorbește de Domnul Isus. Este o concluzie serioasă că în creștinătate fiecare lucrează fie pentru Babilonul cel mare - cetatea care va fi judecată de Domnul Hristos - fie pentru Ierusalimul cel sfânt - Cetatea care va arăta slava Lui. Și nu este greu să realizăm pentru care cetate lucrăm. Este Hristos, sau omul obiectivul nostru? Dacă obiectivul nostru este omul, eu însumi sau alții, dacă încercăm să îmbunătățim, să ridicăm, să plăcem sau să înălțăm pe om, ajutăm la construirea Babilonului. Dacă obiectul nostru este Domnul Hristos, lucrăm pentru interesele Noului Ierusalim. Dar vai! Marea masă a creștinătății, lucrează hotărât și în mod fățiș numai pentru "îmbunătățirea" și ridicarea omului, pentru ca să facă, cum spun ei: "o lume mai bună și mai strălucită", și astfel ridică un sistem imens fără Dumnezeu și fără Hristos, pe care Dumnezeu îl numește Babilon. Este bine, în orice caz, să ne amintim cât de subtilă este firea pămîntească, încît, deși prin har putem fi cetățeni ai Noului Ierusalim, în practică putem fi ademeniți să ajutăm intereselor Babilonului, însușindu-ne metodele și obiectivele lumii religioase. (Din această pricină, atîți copii ai lui Dumnezeu rătăcesc prin diferite biserici aparținînd diferitelor denominațiuni care nu fac parte în nici un caz din Biserica lui Dumnezeu, și astfel, fără să-și dea seama, ei lucrează pentru interesele Babilonului și nu țin seama de îndemnul Cuvîntului lui Dumnezeu de a ieși afară din tabără la El, ca să poarte interesele și ocara Domnului Isus. n.tr.)

Diferitele puncte de vedere din care sînt văzute cele două cetăți, sînt instructive. Faptul că Babilonul este văzut din "pustie", în contrast cu muntele mare și înalt de unde este văzută Cetatea cea sfîntă, ne-ar arăta că pentru descoperirea răului nu se cere un nivel moral ridicat. De pildă, omul lumesc, deși nu este în stare să estimeze răul cum îl estimează Dumnezeu, poate să fie în stare să recunoască și să condamne corupția creștinătății. A pătrunde tainele binecuvîntărilor Cetății sfînte este un lucru cu totul peste capacitatea minții naturale. Chiar în cel credincios se cere o stare morală înaltă a sufletului și separarea de lume, situație simbolizată prin "muntele mare și înalt". Intrînd în lucrurile adînci ale lui Dumnezeu, progresul ar putea să fie lent, pentru că nu sîntem pregătiți pentru acea separare de lume și pentru ridicare "pe muntele cel mare și înalt" (în părăsirea intimă cu Tatăl și cu Fiul Său, Domnul Isus Hristos n. tr.). Pentru a atinge înălțimea cu priveliștea ei imensă și cu atmosfera cerească, este necesar mai mult efort decît poate să realizeze mersul ușurel al creștinismului obișnuit. Noi uneori găsim că este mai agreabil să trăim la un nivel mai scăzut în împrejurimi mai înghesuite, respirînd atmosfera pămîntului. Dar dacă, așa cum era Ioan,

afecțiunile noastre sînt îndreptate spre lucrurile de sus, Duhul Sfînt este gata să ne ducă departe, pe "muntele cel mare și înalt" pentru a avea desfășurată înaintea noastră viziunea imenselor planuri ale lui Dumnezeu pentru Hristos și Biserică.

Caracteristicile Cetății (vs. 9-10)

Prima vedere a Cetății îi dezvăluie apostolului Ioan neobișnuitele ei caracteristici.

Mai întîi, înțelegem că "*cetatea sfîntă, Ierusalimul*" este o cetate "sfîntă". Nu este numită niciodată "mare" (în originalul grecesc). Cuvîntul "mare" este folosit numai odată în legătură cu Cetatea, cînd este descris zidul ei. În contrast, cetatea Babilonului, este descrisă de șapte ori ca "mare", dar niciodată nu este numită sfîntă. Mărimea este în conexie cu omul, și caracterizează cetatea lui. Sfînțenia este caracteristică Cetății lui Dumnezeu. Și trebuie să fie așa! Cetatea care expune slava lui Dumnezeu trebuie să fie în acord cu natura lui Dumnezeu.

În al doilea rînd, Cetatea este văzută că se "*coboară din cer*", dovedind nu numai că răpirea a avut deja loc, dar și indicînd că Biserica este cerească în caracterul ei. În trecerea ei prin lume, în decursul veacurilor. Biserica a pierdut mult din caracterul ei cereesc. Cînd Biserica va fi prezentată în slavă, se va descoperi un mare adevăr, știut acum numai de cei credincioși, dar care va fi cunoscut atunci de toți - și anume: Biserica este alcătuită din creștinii despărțiți de păcat, aleși din toate națiunile lumii - Evrei sau Neamuri - și "binecuvîntați cu toate binecuvîntările duhovnicești în locurile cerești, în Hristos".

În al treilea rînd, Cetatea vine "*de la Dumnezeu*". Biserica este cerească în caracterul ei și de origine dumnezeiască. În contrast, marile sisteme religioase ale creștinătății, care își găsesc expresia cea mai potrivită în Babilon, nu numai că sînt osîndite prin caracterul lor pămîntesc, dar fără-ndoială și prin originea lor omenească.

În al patrulea rînd, Cetatea coboară din cer de la Dumnezeu "*avînd slava lui Dumnezeu*", ceea ce înseamnă prezentarea lui Dumnezeu în toate însușirile Sale. Cetatea Babilonului "se slăvește pe ea însăși". În marea cetate a Babilonului toată înțelepciunea, inteligența, puterea și talentul omului sînt expuse din plin. În Cetatea cerească sînt expuse însușirile lui Dumnezeu. Cetatea este luminată de slava lui Dumnezeu.

Avem deci aici remarcabilele caracteristici ale Bisericii în slavă. Comparîndu-le cu sistemele religioase ale creștinătății, sîntem surprinși de contrastul pe care îl prezintă Cetatea cerească în cele patru caracteristici de seamă ale ei: Cetatea este de natură sfîntă, cu un caracter cereesc, de origine dumnezeiască și spre slava lui Dumnezeu. Dar vai, marile sisteme religioase ale creștinătății sînt corupte în natura lor, avînd un caracter lumesc, de origine omenească și pentru slava omului. Dacă noi am răspunde gîndului lui Dumnezeu și ne-am conduce pașii după Cuvîntul Lui și am umbla în lumina Cetății, efectul practic și imediat al viziunii Bisericii ar fi separarea noastră de orice sistem

religios care, prin principiile și practicile lui, fac imposibilă menținerea sfințeniei, pentru că un astfel de sistem este pămîntesc în caracterul lui, își are originea în om, și al cărui obiect este pur și simplu slava și avantajul omului mai degrabă decît slava lui Dumnezeu.

Strălucirea Cetății (vs. 11)

Apostolul Ioan continuă să vorbească despre "strălucirea" Cetății, nu despre "lumina ei" (cum citim în versiunea românească). Strălucirea aceasta era ca a celei mai prețioase pietre, ca cristalul, ca piatra de iaspis" (J.N.D.). Cuvîntul "strălucire" mai este folosit numai într-un singur pasaj - Filipeni 2:15. Acolo citim:... "în care străluciți ca niște lumini în lume". Nici un alt cuvînt n-ar putea să exprime mai potrivit adevărul cu privire la lumina Bisericii decît strălucirea unei pietre prețioase. Oricît ar fi de prețioasă, piatra nu are lumină în ea însăși: ea poate să strălucească numai reflectînd lumina. Dacă este așezată în întunec, ea încetează să strălucească. Tot astfel și Biserica va străluci, reflectînd lumina Domnului Isus Hristos. "Mielul este lumina" Cetății care strălucește reflectînd lumina Mielului. Să ne amintim că ceea ce va străluci în slavă este adevărat și cu privire la calea noastră spre slavă. Sîntem rînduiți "să strălucim ca niște lumini în lume". Prin urmare, de aceea în capitolul 2 de la Filipeni Domnul Hristos ne este înfățișat în toată desăvîrșirea și frumusețea harului Lui smerit. Și cum noi umblăm în lumina a tot ce este El, în aceeași măsură trebuie și noi să arătăm harul lui Hristos. Vom străluci numai cît sîntem în lumină și strălucirea va fi o lumină reflectată. Nu noi vom fi văzuți ci Domnul Isus în noi. Babilonul expune slava omului; Cetatea cerească va reflecta slava lui Dumnezeu, pentru că strălucirea ei este "ca o piatră de iaspis" - piatră care, în Apocalipsa 4:3, este folosită ca o ilustrare a slavei lui Dumnezeu.

Zidul Cetății (vs. 12)

Cetatea are "un zid mare și înalt". Zidul ilustrează siguranță și separare. Zidul mare nu poate fi dărîmat; zidul înalt nu poate fi sărit. Dacă Biserica pe pămînt ar fi umblat în lumina Bisericii în slavă, n-ar fi devenit niciodată ca o "casă mare" în care sînt "vase de cinste și vase de ocară". În sfînta Cetate nu se vor găsi "vase de ocară", pentru că sub nici un motiv, "nimic întinat nu va intra în ea". Zidul desparte Cetatea de orice este în afară. Dacă Biserica ar fi menținut o sfîntă despărțire de lume, ar fi rezistat împotriva atacurilor vrășmașului și ar fi făcut cu neputință pătrunderea răului în ea. Înțelegerea clară a adevărului, pe care-l simbolizează zidul mare și înalt, ne-ar conduce practic la depărtarea de nelegiuire și separarea de vasele de ocară. Orice îndepărtare, de la principiul excluderii răului, a condus inevitabil la depărtarea de adevăr.

Porțile Cetății (vs. 12-13)

Cetatea are douăsprezece porți, patru de fiecare parte, cu numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel. Porțile sînt pentru intrare și ieșire și astfel vorbesc despre primire și revărsare. Dacă zidurile simbolizează excluderea de la intrarea în Cetate a tot ce nu este al lui Hristos, porțile

simbolizează primirea a numai ceea ce este după voia lui Hristos. În Scriptură poarta unei cetăți era bine cunoscută, ca fiind locul judecății guvernamentale, îngerii fiind executorii cerești ai judecății. Îngerii sînt acolo ca să bareze calea a tot ce ar putea să aducă judecata divină peste manifestările firii vechi, cum a fost în vechime cînd niște heruvimi, cu o sabie învăpăiată, au păzit "calea spre pomul vieții". Numele celor douăsprezece seminții indică revărsarea binecuvîntării din Cetate și direcția pe care o ia. În cetățile pămîntești, oamenii adesea numesc străzile principale ale orașelor lor cu numele orașelelor către care duc aceste străzi. Tot astfel în Cetatea cerească porțile poartă numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel către care curg binecuvîntările Cetății. Binecuvîntarea aceasta va curge într-o egală măsură către fiecare sferă al globului, pentru că sînt cîte trei porți la fiecare din cele patru părți ale cetății. Dacă Biserica ar fi umblat în lumina Cetății, ar fi primit numai ce este de la Domnul Hristos și astfel ar fi devenit o mărturie pentru El - un izvor de binecuvîntare pentru lumea întreagă. Dar vai! Biserica mărturisitoare, devenind laodiceană, i-a închis ușa Domnului Isus Hristos și a lăsat înlăuntru tot ce este al omului - lucruri care țin de firea naturală și care satisfac poftele firii pămîntești. În felul acesta a devenit izvorul corupției lumii.

Temelia Cetății (vs. 14)

Zidul cetății avea douăsprezece temelii și pe ele erau scrise cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului. Numele celor doisprezece apostoli leagă Cetatea cu lucrarea de bază a apostolilor la Cincizecime. Prin lucrarea lor, sub călăuzirea Duhului Sfînt, a apărut pe pămînt Biserica ca o Casă a lui Dumnezeu unde El locuiește, conduce și binecuvîntează. Astfel s-a format pe pămînt o sferă de binecuvîntare și conducere cerească. Lucrarea aceasta începută pe pămînt, prin intermediul apostolilor, este văzută în plinătatea ei în Cetatea slăvită. Faptul acesta arată că Cetatea nu prezintă Biserica așa cum a prezentat-o apostolul Pavel în relația ei intimă ca trup al Domnului Hristos, nici nu indică privilegiile ei cu privire la intrarea liberă în casa Tatălui. Astfel dar, vasul acesta în care este expusă slava lui

Dumnezeu înaintea lumii, este Biserica așa cum este prezentată ea în cei doisprezece apostoli.

Măsurarea Cetății (vs. 15-17)

Ioan spune, în continuare, că Îngerul care vorbea cu el "avea o trestie de aur ca să măsoare cetatea". Nu sînt date niște măsurători oarecare, ci Cetatea este "măsurată"; după cum citim: "el a măsurat Cetatea", și deasemeni: "i-a măsurat zidul". Aceasta arată că fiind măsurată, Cetatea este verificată și că toate răspund cererilor Divine. Totul a fost găsit că este exact; nimic nu lipsește din perfecțiune, nimic nu este nela-locul lui, pentru că "lungimea, lățimea și înălțimea sînt egale".

Aurul este cunoscut ca simbolul neprihănirii dumnezeiești. Cetatea fiind măsurată cu trestia de aur, însemnează că totul este încercat cu măsura neprihănirii lui Dumnezeu cu rezultatul că Cetatea, porțile și zidurile întrunesc în mod desăvîrșit cerințele neprihănirii dumnezeiești. Cetatea

este astfel prezentată ca fiind neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos - ca rezultat al crucii Domnului Isus (2 Cor. 5:21).

Materialele Cetății (vs. 18-21)

"Zidul ei era de iaspis". Din Apocalipsa 4:3 învățăm că iaspisul este o ilustrare a slavei dumnezeiești în Domnul Hristos. Slava Lui este aceea care exclude orice rău din Cetate. Cu un înțeles mai adânc al slavei Aceluia care locuiește în Biserică, putem să realizăm cât de imposibil este ca răul să fie conectat cu Numele Lui. Slava asigură îndepărtarea a tot ce întinează.

"Cetatea era de aur curat, ca sticla curată", indicînd absoluta neprihănire și sfințenie care o caracterizează. Noi știm că omul cel nou este creat în neprihănire și sfințenie adevărată, dar printre creștini sînt acum mulți care arată pe "omul cel vechi" și căile lui. În fiecare copil al lui Dumnezeu este aur adevărat, dar amestecat cu zgură. În cetate sfîntă zgura va fi îndepărtată. Acolo aurul este curat, fără amestec. Acolo de asemenea totul va fi transparent ca sticla curată. Nu va mai fi nimic întunecos - nici motive sau intenții ascunse.

Temeliile erau "împodobite cu tot felul de pietre scumpe". Este o varietate de pietre dar toate sînt prețioase. Pietrele nu sînt o sursă de lumină, dar ele reflectă și refractă lumina și în felul acesta expun frumusețea culorilor luminii. Hristos este lumina; în El toate desăvârșirile sînt întrunite ca să formeze lumina. În poporul Lui orice desăvârșire este expusă ca să prezinte culorile luminii.

Faptul că descrierea porților urmează descrierii temeliilor, are o semnificație. Dacă începutul construirii unei cetăți se făcea cu așezarea temeliilor, terminarea ei se cunoștea prin punerea porților (Iosua 6:26). În cetatea aceasta nu este nici o diminuare în ce privește desăvîrșirea ei. Porțile sînt tot așa de perfecte ca și temeliile. Nu numai că temeliile sînt împodobite cu pietre prețioase, dar aici fiecare poartă este o piatră prețioasă. O singură perlă, din care este formată fiecare poartă, poate să arate cât de scumpă este Biserica pentru Domnul Isus Hristos. Lucrul acesta îl putem înțelege și din Matei 13:46, unde este făcută o aluzie despre Biserică sub simbolul unei "perle de mare preț". Din orice punct am privi Cetatea, ea va arăta cât de prețioasă este Biserica pentru Domnul Isus. Cu adevărat totul în cetate vorbește de valoarea Domnului Hristos. Astăzi, El este prețios pentru cei care cred (1 Petru 2:7). În ziua care va veni, toată lumea va vedea în Biserică cât de prețios este Domnul Hristos pentru Dumnezeu, dar ei vor vedea de asemenea cât de scumpă este Biserica pentru Domnul Isus. Atunci se vor împlini cuvintele Domnului către Filadelfia: "îi voi face să vină să se închine la picioarele tale ca să știe că te-am iubit".

Strada Cetății era de aur curat. Strada unui oraș pămîntesc este locul unei afluențe publice unde oamenii vin în contact unii cu alții, unde trebuie să fim cu grijă, să vorbim cu rezervă și să umblăm avînd mijlocul încins cu adevărul, de teama de a nu ne rătăci și întina. În Cetatea cerească nu va fi nevoie să avem mijlocul încins. Acolo nu va fi nimic întinat; strada este de aur curat. Nu va

mai fi nevoie să avem rezerve, pentru că acolo nu vom mai avea nimic de ascuns unul față de altul. Totul va fi transparent.

Lucruri care nu sînt în Cetate (vs. 22-27).

În cetate *nu există templu*. "În cetate", spune Ioan, "n-am văzut templu". Templul ascundea pe Dumnezeu după o perdea; ascundea slava Lui și era nevoie de o preoție specială prin care oamenii să se poată apropia să se închine, dar nu permitea o apropiere de Dumnezeu, fără intermediari (preoții). În Cetate nu este templu - nimic care să ascundă pe Dumnezeu. Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și Mielul sînt Templul ei. Ei umplu Cetatea: apropierea de Dumnezeu este neîmpiedicată (în sensul că nimic și nimeni nu este între Dumnezeu și om). Cît de puțin a umblat creștinătatea în lumina aceasta, este evident, atîta vreme cît din nou au fost stabilite "temple" după tiparul iudaic, cu preoți între oameni și Dumnezeu. Și astfel, întregul sens al Biserica, cu Hristos în centru, a fost pierdut în întregime.

Nu este nici lumina soarelui nici a lunii. Soarele și luna sînt lumini naturale care simbolizează mintea naturală a omului. O astfel de lumină nu va fi acolo, și nici nu va fi nevoie acolo unde toți vor avea gîndirea Domnului Hristos: "Slava lui Dumnezeu o luminează și făclia ei este Mielul" (vs. 23). Dumnezeu este lumina și Mielul este "Purtătorul luminii" prin care cetatea este luminată. Cetatea reflectă lumina lui Hristos și națiunile umblă în lumina Cetății. Astfel, rugăciunea Domnului Isus de la Ioan 17:23 își va avea răspunsul în mod desăvîrșit - "Eu în ei și Tu în Mine, pentru că ei să fie în chip desăvîrșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine". Dumnezeu va fi revelat în mod desăvîrșit în Domnul Isus Hristos, reflectat de Biserică și văzut de națiuni. Ca rezultat, "împărații pămîntului își vor aduce slava și cinstea lor în ea". Ei vor recunoaște că cerul conduce și nu lumina soarelui ci lumina Cetății și că toată slava lor depinde de cel ce conduce Cetatea.

Nu sînt porți închise. Porțile Cetății "nu se vor închide ziua" fiindcă în ea nu va mai fi noapte. Revărsarea binecuvîntării nu va înceta. Astăzi, Biserica mărturisitoare, cu indiferența ei laodiceană, și-a închis porțile față de Domnul Hristos și rezultatul este că El a închis porțile ei față de lume. Domnul a încetat s-o folosească ca un canal de binecuvîntare către lume. În Cetatea cerească, lumina de acolo este Mielul și astfel binecuvîntarea va curge către om și aceasta fără încetare, cîtă vreme porțile nu vor fi închise.

Nu este noapte. "Acolo nu va fi noapte". Nu numai că lumina Cetății nu încetează niciodată, dar nici nu se va micșora vreodată. Întunericul este necunoașterea lui Dumnezeu, după cum lumina este cunoașterea lui Dumnezeu. Astăzi lumina noastră este adeseori împiedicată de ignoranța noastră. Necunoașterea noastră rezultă, în cea mai mare măsură, pentru că încercăm să umblăm în lumina rațiunii noastre personale, în loc de a umbla în lumina Domnului Hristos ca să avem în felul

acesta felul Lui de gândire. Dacă am avea totdeauna, un ochi sincer față de Domnul Isus și de slava Lui, întregul nostru trup ar fi plin de lumină, neavînd nici o parte întunecoasă. În Cetatea cerească nici o umbră de întuneric nu va împiedica lumina să strălucească peste lume, căci acolo nu va mai fi noapte.

Nici un râu nu va fi acolo. "Nimic întinat nu va intra în ea". Acolo nu va pătrunde firea păcătoasă ca să întineze. Nu va fi nimic acolo care să ridice un idol între suflet și Dumnezeu - nici o urîciune. Acolo nu va fi nimic care să înșele - nici o minciună. De altfel, nu numai că firea păcătoasă, cu întinăciunile, urîciunile și minciunile ei, nu este acolo, dar în nici un caz nu va intra acolo. Nu s-a spus niciodată lucrul acesta despre plăcuta grădină de pe pămînt (Edenul). Acolo, în adevăr, totul era perfect fiind creat de mîna lui Dumnezeu, dar nu s-a spus despre Eden că răul "nu va intra acolo în nici un caz". În Cetate nu avem numai o Cetate a desăvîrșirii, ci o Cetate în afara oricărei posibilități de întinăciune. Acolo vor intra numai aceia care sînt scriși în cartea vieții Mielului.

Binecuvîntările Cetății (Apoc. 22:1-5)

Am văzut că acolo nu sînt lucrurile firii (adică: instincte, dorințe, poftă, porniri etc.) deci cele care rezultă din căderea omului; nu este nevoie de ele și nu vor intra acolo niciodată. Atunci ne va fi îngăduit să ne desfătăm în binecuvîntările reale care sînt acolo - binecuvîntări care asigură bunăstarea Cetății.

Mai întîi, acolo este "*un râu cu apă vieții*" (vs. 1), simbolul plinătății de viață în Duhul care curge din scaunul de domnie. La începutul Apocalipsei, cînd Ioan a fost răpit în cer, el scrie că "din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete;" simboluri care se potrivesc cu sfintele judecăți ale lui Dumnezeu care aveau să iasă din scaunul de domnie. Aici am trecut deja dincolo de judecată și aflăm că scaunul de domnie care a avut de judecat neamurile a devenit izvorul nesecat de binecuvîntare pentru Cetate. Pentru Biserică judecățile scaunului de domnie au fost epuizate la Cruce. Răspunsul slăvit pentru lucrarea de la Cruce este deplina binecuvîntare în Cetate prin Duhul Sfînt.

În al doilea rînd, aflăm că în mijlocul străzii Cetății și pe fiecare parte a rîului este pomul vieții (vs. 2). Rîul ilustrează pe Duhul Sfînt ca fiind Apa vieții. Pomii simbolizează pe Domnul Hristos ca Hrana vieții. Cetatea va fi menținută într-o prospețime veșnică bînd din Apa vieții și hrănindu-se din Pomul vieții. Rîul nu va seca niciodată, Pomul nu se va veșteji niciodată și Cetatea nu se va învechi niciodată. La sfîrșitul zilelor împărăției de o mie de ani, Ioan vede "Cetatea cea sfîntă, noul Ierusalim, coborînd din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o Mireasă gătită pentru bărbatul ei" (Apoc. 21:2). Au trecut o mie de ani, dar frăgezimea Miresei a rămas aceeași.

În al treilea rînd, avem roadele pomului; pentru că citim că *Pomul vieții* "rodește

douăsprezece felurite roade, dînd rod în fiecare lună" (vs. 2). Roadele vorbesc despre feluritele stări de slavă ale Domnului Hristos. Avem nevoie de Domnul Isus Hristos în toată plinătatea Lui. Cetatea va fi susținută într-o permanentă prospețime prin desvăluirile succesive ale Harului și Desăvîrșirii Lui.

În al patrulea rînd, *frunzele pomului* vor sluji la vindecarea neamurilor (vs. 2). Așa după cum Cetatea va găsi în Hristos un izvor de energie continuă, națiunile vor găsi în El izvorul de vindecare. Judecata națiunilor va fi încheiată. Domnul Isus nu va mai fi descoperit din cer într-o flacără de foc, lucrînd la nimicirea acelor care nu cunosc pe Dumnezeu, ci va fi Domnul Hristos în mijlocul Cetății, ca Pom al Vieții, aducînd vindecarea neamurilor lovite cu suferințe. Națiunile care de-a lungul veacurilor fuseseră sfișiate de lupte și violențe, vor găsi vindecare în a venera pe Domnul Hristos în frumusețea Lui, pentru că frunzele vor fi exteriorizarea frumuseții Lui. Lupta și conflictul, gelozia și neîncrederea, vor fi vindecate printr-o frunză din Pomul vieții. Domnul Hristos, văzut în desăvîrșirea căilor Lui va pune capăt luptei dintre națiuni, așa cum El arătat în harul Lui, aduce astăzi vindecare între credincioșii Domnului.

În al cincelea rînd, *"scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea"* (vs. 3). Scaunul judecății drepte a lui Dumnezeu pentru Mileniul pămîntesc, va continua să fie în Cetate. Blestem nu va mai fi. Scaunul de domnie va împărți binecuvîntări în loc de judecăți. Va fi privilegiul fericit al sfinților ca să servească în împărțirea binecuvîntărilor scaunului de domnie.

În al șaselea rînd, *"Numele Lui va fi pe frunțile lor"* (vs. 4). Ei vor vedea fața Lui și El va fi văzut pe fețele lor. Chiar acum, dacă privim cu mai multă stăruință fața Lui vom reflecta mai bine harurile Lui. Tînjind după slava Domnului vom fi schimbați în același chip din slavă în slavă. În Cetate noi nu vom mai privi ca într-o oglindă în chip întunecos, ci atunci vom vedea limpede față în față. Și cînd nu vom mai vedea pe nimeni decît pe Domnul Isus, atunci numai El va fi văzut în sfinți. Numele pe care l-am purtat pe pămînt va trece pentru totdeauna. Pe fruntea răufăcătorului nu va mai fi scris "tîlhar"; nici femeia din Luca 7:36-39 nu va mai fi "femeia păcătoasă", iar pe fața lui Saul din Tars nu va mai fi scris "Fariseu". Numele acestea vor trece și numai Numele Domnului Isus Hristos va fi scris pe fiecare frunte.

În al șaptelea rînd, *"Domnul Dumnezeu îi va lumina"* (vs. 5). Cetatea nu numai că va fi umplută de viață, pentru că rîul vieții și Pomul vieții vor fi acolo; nu numai că va fi casa dragostei, pentru că "ISUS", Numele dragostei, este scris pe fiecare frunte; dar va fi umplută de lumină, "pentru că Domnul Dumnezeu o va lumina". Cetatea nu va cunoaște niciodată nici o urmă de întuneric - nu vor mai fi nori sau umbre - pentru că "acolo nu va fi noapte". Lumina profetică nu va mai fi necesară să ne conducă prin întunecimea înconjurătoare. Noapte nu va mai fi; lampa va fi pusă deoparte, strălucirea soarelui va fi stinsă. Cetatea se va bucura veșnic în lumina Domnului

Dumnezeu.

Aceste binecuvântări nu vor înceta niciodată, pentru că sfinții "vor împărății în vecii vecilor". În Paradisul lui Dumnezeu vom găsi un Râu ale cărei ape nu vor seca niciodată, un Pom ale cărui roade nu se vor sfârși niciodată, cu Frunze care niciodată nu se veștezesc. Tot acolo va fi Scaunul de domnie care nu va fi clătinat niciodată, un Nume care nu-și va pierde strălucirea niciodată și o Lumină care nu se va stinge niciodată.